

Súd: Okresný súd Zvolen
Spisová značka: 14Csp/12/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121201442
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ľudmila Ostrolucká
ECLI: ECLI:SK:OSZV:2021:6121201442.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Zvolen v konaní pred sudkyňou Mgr. Ľudmilou Ostroluckou, v právnej veci žalobcu EOS KSI Slovensko, s.r.o., IČO: 35 724 803, so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava - Petržalka, právne zastúpeného advokátskou kanceláriou Remedium Legal, s.r.o., IČO: 53 255 739, so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava - Petržalka, proti žalovanému S. X., E.. XX.XX.XXXX, J. I. Z. XXX, XXX XX Z., právne zastúpenému advokátska kancelária WEBBER LEGAL, s.r.o., IČO: 50 680 552, so sídlom Na rozhladke 2, 831 01 Bratislava - mestská časť Nové Mesto, o zaplatenie sumy 7.600,84 Eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Súd žalobu **z a m i e t a**.

II. Žalobca je **p o v i n ť** zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 %, do 3 dní od právoplatnosti uznesenia súdu o určení výšky náhrady trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou, ktorá bola doručená elektronicky dňa 18.12.2020 Okresnému súdu Banská Bystrica na upomínacie konanie, domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 7.600,84 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 6.158,37 Eur od 25.03.2020 do zaplatenia a náhrady trov konania. Žalobu odôvodnil tým, že na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok uzatvorenej podľa § 524 a nasl. zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka zo dňa 24.03.2020 medzi postupcom Slovenská sporiteľňa, a.s., Tomášikova 48, 832 37 Bratislava, IČO: 00 151 653 a ním, postúpil mu postupca pohľadávku voči žalovanému. Postupca uzatvoril so žalovaným dňa 01.02.2018 Zmluvu č. 5140868074 (ďalej len „zmluva“), ktorej súčasťou sú Všeobecné obchodné podmienky postupcu v znení ich dodatkov (ďalej len „VOP“). Na základe zmluvy postupca poskytol žalovanému peňažné prostriedky. Podmienky čerpania peňažných prostriedkov, podmienky splácania peňažných prostriedkov, podmienky pri neplnení zmluvných povinností a ďalšie náležitosti sú upravené v zmluve a vo VOP. Pri právnom posúdení zastával názor, že zmluva obsahuje všetky znaky a spĺňa všetky podstatné náležitosti zmluvy o úvere podľa § 497 až 507 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka a zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Žalovaný neplnil v stanovených termínoch splátky, čím porušil svoju povinnosť podľa zmluvy, a tak postupca podaním zo dňa 02.12.2019 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 01.12.2019, pričom vyzval žalovaného na úhradu dlžnej sumy najneskôr do 15 dní. Pohľadávka predstavovala ku dňu postúpenia sumu vo výške 7.600,84 Eur a pozostávala z istiny vo výške 6.158,37 Eur, z riadneho úroku vo výške 1.274,54 Eur, z úroku z omeškania vo výške 129,47 Eur a z poplatkov vo výške 38,46 Eur v súlade s prílohou k zmluve o postúpení pohľadávok. Žalovaný po postúpení pohľadávky nevykonával žiadne úhrady. Dlžná suma tak predstavuje čiastku 7.600,84 Eur. Okrem zaplatenia tejto sumy požadoval zaplatiť i úroky z omeškania počnúc dňom 25.03.2020, t.j.

dňom nasledujúcim po dni účinnosti postúpenia pohľadávky podľa § 517 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka.

2. O žalobe žalobcu rozhodol Okresný súd Banská Bystrica v upomínacom konaní platobným rozkazom Sp.zn.: 35Up/10/2021 zo dňa 11.01.2021, ktorým žalobe vyhovel. Tento platobný rozkaz žalovaný napadol odporom zo dňa 01.02.2021, ktorý bol doručený Okresnému súdu Banská Bystrica dňa 01.02.2021 ako elektronické podanie. Odpor bol podaný včas. Okresný súd Banská Bystrica ako upomínací súd (ďalej len „upomínací súd“) vyzval žalobcu výzvou zo dňa 04.02.2021, aby sa v lehote 15 dní od doručenia výzvy vyjadril k podanému odporu a aby v tej istej lehote navrhol pokračovanie v konaní na súde príslušnom na prejednanie veci podľa zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“). Na to žalobca elektronickým podaním, ktoré bolo doručené upomínaciemu súdu dňa 25.02.2021 a je datované dňom 25.02.2021 (včas), navrhol v zmysle tejto výzvy upomínacieho súdu pokračovanie v konaní na súde príslušnom na prejednanie veci podľa CSP. Výzva upomínacieho súdu zo dňa 04.02.2021 bola doručená žalobcovi prostredníctvom právneho zástupcu dňa 10.02.2021.

3. Na to upomínací súd vec postúpil dňa 04.03.2021 tunajšiemu súdu na konanie ako vecne a miestne príslušnému na prejednanie veci podľa CSP, keď o tomto postúpení upovedomil strany sporu upovedomením zo dňa 04.03.2021.

4. Žalovaný v odpore zo dňa 01.02.2021 navrhol pre prípad pokračovania v konaní (t.j. ak nedôjde k zastaveniu tohto konania podľa § 14 zákona č. 307/2016 Z.z. o upomínacom konaní a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZoUK“) vzhľadom na podaný odpor proti platobnému rozkazu), aby príslušný konajúci súd po prejednaní veci zastavil konanie v celom rozsahu a priznal mu nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Poukázal na to, že žalobca v prejednávanej veci podal návrh na vydanie upomínacieho platobného rozkazu. V zmysle § 3 ods. 6 písm. d/ ZoUK, návrh nie je prípustný, ak sa uplatňuje nárok vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy alebo iných zmluvných dokumentov súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou a žalovaný nebol na jeho zaplatenie vyzvaný v posledných 3 mesiacoch pred podaním návrhu. Žalobca nepredniesol žiadne skutkové tvrdenie, že by si splnil túto svoju povinnosť a neuviedol ani žiaden dôkaz na preukázanie splnenia tejto povinnosti. Nakoľko žalobca v žalobe (návrhu na vydanie upomínacieho platobného rozkazu) netvrdí žiadne skutkové tvrdenie o tom, či si splnil túto svoju zákonnú povinnosť (t.j. riadne mu doručil predžalobnú výzvu) a ani neoznačil žiaden dôkaz, mal za to, že žalobca neunesol bremeno tvrdenia a po zrušení platobného rozkazu je preto potrebné konanie zastaviť s odkazom na § 161 ods. 1 a ods. 2 CSP. Na uvedenom nič nemení ani skutočnosť, že súčasťou návrhu na vydanie upomínacieho platobného rozkazu je pokus o zmier zo dňa 02.12.2020, nakoľko žalobca vo vzťahu k nemu nepredniesol žiadne skutkové tvrdenia a tak mu ani nie je zrejmé, čo má tento list osvedčovať. Navyše žalobca nepreukázal, že pokus o zmier ako jednostranný právny akt mu bol riadne doručený (§ 45 ods. 1 „zákona č. 40/1964 Z.z.“). V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie NS SR Sp.zn. 6Obo 83/2003 (zverejnené Zo súdnej praxe č. 1/2007) z ktorého vyplýva „že pri posudzovaní účinkov doručovania jednostranného právneho úkonu v súdnom konaní musí byť nepochybne preukázané doručenie tohto úkonu a nie je možné vychádzať len z predpokladov dôjdenia tejto zásielky adresátovi jednostranného právneho úkonu na základe odoslania tejto zásielky na pošte“. Ďalej v odpore uviedol, že žalobca je postupník, ktorý údajne nadobudol pohľadávku od spoločnosti Slovenská sporiteľňa, a.s., ako pôvodného veriteľa (ďalej len „pôvodný veriteľ“). V zmysle § 17 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z.z.“) práva vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere neprechádzajú a veriteľ ich nemôže previesť na tretiu osobu; to neplatí, ak prechádza alebo sa postupuje pohľadávka so všetkými právami s ňou spojenými a predchádza alebo postupuje sa pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Termín konečnej splatnosti podľa zmluvy o splátkovom úvere, z ktorej žalobca uplatňuje nárok, je 15.02.2026. Žalobca v žalobe síce tvrdí, že napriek opakovaným výzvam pôvodného veriteľa nesplnil v stanovených termínoch splátky, čím porušil svoju povinnosť podľa zmluvy, a tak pôvodný veriteľ podaním zo dňa 02.12.2019 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 01.12.2019, pričom vyzval jeho ako dlžníka na úhradu dlžnej sumy najneskôr do 15 dní, avšak žalobca na ktorom je bremeno tvrdenia nepredniesol žiadne skutkové tvrdenie, že by si pôvodný veriteľ splnil svoju povinnosť uvedenú v § 53 ods. 9 „zákona č. 40/1964 Z.z.“, t.j. či riadne doručil predmetnú výzvu jemu ako dlžníkovi (dokonca neuvádza ani skutkové tvrdenie o jej odslaní). Preto má za to, že žalobca neunesol bremeno tvrdenia a preto navrhol po zrušení platobného rozkazu žalobu zamietnuť. Žalobca ďalej k žalobe uvádza, že

pôvodný veriteľ podaním zo dňa 02.12.2019 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 01.12.2019 a pripojil k žalobe Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 02.12.2019. Predpokladom platného zosplatnenia úveru je však podľa platnej legislatívy skutočnosť, že jednostranný adresný právny úkon je adresátovi doručený. Uvedené vyplýva z § 45 ods. 1 „zákona č. 40/1964 Z.z.“. Žalobca neprednáša v tomto smere žiadne skutkové tvrdenia o tom, že by si pôvodný veriteľ splnil aj túto svoju povinnosť, dokonca ani že by Oznámenie bolo jemu ako dlžníkovi zaslané a neoznačil ani žiaden dôkaz na preukázanie splnenia tejto povinnosti. Ani v tomto smere neunesol žalobca bremeno tvrdenia. Ďalej žalovaný v odpore namietal, že predpokladom platného postúpenia pohľadávky je, že banka písomne vyzve klienta postupom podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách a táto výzva ako jednostranný adresný právny úkon je adresátovi doručený (opätovne § 45 ods. 1 „zákona č. 40/1964 Z.z.“). Žalobca podľa znenia žaloby nepredniesol ďalej ani žiadne skutkové tvrdenie, že by postupca t.j. pôvodný veriteľ doručil alebo aspoň odoslal jemu ako dlžníkovi výzvu podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Preto žalobca ani v tomto smere neunesol bremeno tvrdenia. Nakoľko v tomto smere žalobca nič netvrdí, v tomto nemá ani čo popierať. S poukazom na skutkové tvrdenia žalobcu a doložené dôkazy tak namietal, že spoločnosti žalobcu nepatrí aktívna vecná legitímácia v tomto konaní, nakoľko mal za to, že postúpenie pohľadávky z pôvodného veriteľa na žalobcu je neplatné z 3 dôvodov:

1. Rozpor s ustanovením § 17 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z.z.,
2. Neurčitosť právneho úkonu postúpenia resp. neexistencia takej pohľadávky, aká je predmetom zmluvy o postúpení,
3. Neúčinnosť zmluvy o postúpení.

K prvému dôvodu žalovaný doplnil, že predpokladom na postúpenie pohľadávky je skutočnosť, že ide o pohľadávku po konečnom termíne splatnosti alebo, že pôvodný veriteľ platne vyhlásil predčasnú splatnosť podľa § 565 Občianskeho zákonníka. Termín konečnej splatnosti bol v zmluve dohodnutý na 15.02.2026. Podľa jeho názoru právo pôvodného veriteľa vyhlásiť predčasnú splatnosť nebolo platne dojednané. V zmluve nie je dojednané právo zosplatnenia s výnimkou čl. II bod 7 zmluvy podľa ktorého „ak dlžník pohľadávku banky nespláca riadne a včas, môže banka požadovať najmä zosplatnenie úrokov z omeškania, vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky banky a poskytnúť informácie o tejto skutočnosti do spoločného registra bankových informácií“. Takéto dojednanie nie je však v súlade s § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka, je neurčité, a ako také je neplatné a predstavuje aj ako celok neprijateľnú spotrebiteľskú podmienku, nakoľko banka by mohla vyhlásiť predčasnú splatnosť de facto aj pri jednoduchovom omeškaní spotrebiteľa s jednou splátkou, alebo dokonca aj s jej časťou (hoci aj 1 cent). Nakoľko žalobca odôvodňuje svoj údajný nárok od údajného porušenia jeho povinnosti plniť splátky podľa zmluvy, je nepochybné, že právo pôvodného veriteľa zosplatniť celý úver nebolo dojednané platne a teda aj z tohto dôvodu nemohlo dôjsť k platnému vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru. Pokiaľ ide o VOP, na ktoré žalobca odkazuje a poukazuje, a to s tým, že podmienky pri neplnení zmluvných povinností a ďalšie náležitosti sú upravené v zmluve a vo VOP, k tomuto žalovaný uviedol, že sa s týmito VOP oboznámil až v priebehu súdneho konania. Obchodné podmienky sa nikdy nestali súčasťou zmluvy, do zmluvy neboli inkorporované správne, preto nimi nie je ako spotrebiteľ viazaný, nikdy ich nepodpísal a nikdy sa s nimi neoboznámil. Ak by aj obchodné podmienky (ďalej len „OP“) boli do zmluvy inkorporované platne, právo veriteľa podľa § 565 Občianskeho zákonníka je právo, ktoré musí byť medzi stranami individuálne dojednané, čo vylučuje dojednanie vo forme OP. Ďalej, aj ak by OP boli do zmluvy inkorporované platne, právo veriteľa podľa § 565 Občianskeho zákonníka je nárokové právo, pričom účelom OP je zakotvenie výhradne vedľajších a technických dojednaní a nie nárokových noriem. V ďalšom žalovaný pokiaľ ide o jeho obranu o nesprávnej inkorporácii OP do zmluvy poukazyval na odbornú literatúru a judikatúru vo svojom odpore proti platobnému rozkazu. V posudzovanom prípade ide o formulárovú zmluvu, ktorú síce podpísal, ale OP nikdy neprevzal, nikdy mu neboli doručené, nikdy sa s nimi neoboznámil a nikdy s nimi neprejavil súhlas. Z tohto dôvodu OP neboli do zmluvy inkorporované a preto nemôže byť nimi viazaný. Ako priemerný spotrebiteľ nemá dostatok právnych a iných vedomostí a ani také možnosti ako pôvodný veriteľ, pre ktorého pracujú vlastní právnicki alebo advokátske kancelárie, aby počas uzatvárania zmluvy vedel, čo má byť a čo nemá byť súčasťou zmluvy. Navyše, keďže OP nie sú podpísané z jeho strany, a nakoľko ich neprevzal, nemohol skontrolovať čo bolo ich obsahom, preto nemôže poznať obsah svojich práv a povinností. Ak by súd došiel k záveru, že OP boli do zmluvy inkorporované platne a že je nimi viazaný, poukázal na skutočnosť, že právo veriteľa podľa § 565 Občianskeho zákonníka je právo, ktoré musí byť medzi stranami individuálne dojednané, čo dojednanie vo forme VOP/OP vylučuje. Súdna prax obdobné právne prípady riešila v kontexte otázky „zmluvných pokút“, ktoré neboli dojednané v spotrebiteľských zmluvách, ale len vo všeobecných obchodných podmienkach. Obdobne ako v zmysle § 565 Občianskeho zákonníka, aj v zmysle § 544 Občianskeho zákonníka platí, že nejde o zákonný

nárok oprávnenej osoby, ale ide o právo, ktoré musí byť medzi stranami dojednané. Súdna prax vo všetkých krajoch SR drží konštantnú názorovú líniu, že ak zákon požaduje, aby bolo nejaké právo v zmluve dojednané (napríklad právo oprávnenej osoby na zmluvnú pokutu), takéto právo nemôže byť nanútené spotrebiteľovi prostredníctvom obchodných podmienok, aj keby s nimi vyslovil súhlas (prevzal ich a podpísal). Takéto právo totiž nie je individuálne dojednané, a v danom prípade jemu ako spotrebiteľovi by bolo predstreté len v rámci OP, pričom on by mohol zmluvu spolu s OP ako celok buď prijať, alebo odmietnuť, keď v tomto smere žalovaný poukázal na rôzne rozhodnutia krajských súdov uvedených v odpore. Zdôraznil, že právna teória k otázke obsahu VOP a OP zastáva názor, že „všeobecné obchodné podmienky musia v prípade spotrebiteľských záväzkov obsahovať výhradne vedľajšie a iné dojednania, a teda nie nárokové normy a normy regulujúce v tomto zmysle plnenie; rovnako je vylúčené, aby obchodné podmienky upravovali sankcie“. Poukázal aj na rozhodnutie Ústavného súdu ČR I. ÚS 3512/11, z 11.11.2013, z ktorého v odpore na podporu svojho názoru citoval „je potrebné zdôrazniť, že obchodné podmienky v spotrebiteľských zmluvách narozdiel napríklad od obchodných zmlúv majú slúžiť predovšetkým na to, aby nebolo potrebné do každej zmluvy prepisovať dojednania technického a vysvetľujúceho charakteru. Naopak nesmú slúžiť k tomu, aby do nich v často neprehľadnej, zložito formulovanej a malým písmom písanej forme skryl dodávateľ dojednania, ktoré sú pre spotrebiteľa nevýhodné a o ktorých predpokladá, že pozornosti spotrebiteľa pravdepodobne uniknú (napríklad rozhodcovská doložka alebo dojednania o zmluvnej pokute) ...“. Ak súd ustáli, že OP boli do zmluvy inkorporované platne, právo veriteľa podľa § 565 Občianskeho zákonníka nepredstavuje technické, vedľajšie dojednanie, ale nárokovú normu, a preto jeho dojednanie vo forme OP je neplatné. Nakoľko právo veriteľa zosplatiť úver je neplatné v danom prípade dojednané, rovnako aj vyhlásenie predčasnej splatnosti, a teda neplatné je aj samotné postúpenie. Perfektné upozornenie - výzva podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, doručené spotrebiteľovi, je nevyhnutná na to, aby došlo k platnému zosplateniu spotrebiteľského úveru. Žalobca ani len neprednáša skutkové tvrdenia o tom, že by takáto výzva bola mu ako dlžníkovi niekedy doručená. Ďalej k obsahu výzvy zo dňa 30.10.2019, ktorú žalobca pripojil k žalobe, a ktorá predchádzala vyhláseniu mimoriadnej splatnosti uviedol, že ju považuje za neurčitú a neplatnú. K tejto obrane v odpore uviedol rozsiahlym spôsobom výklad ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. K žalobcom označenej výzve zo dňa 30.10.2019 uviedol, že táto nespĺňa zákonné náležitosti. Z výzvy nevyplýva, s ktorou konkrétnou splátkou bol ako dlžník v omeškaní a ktorú konkrétnu splátku pôvodný veriteľ požadoval od neho ako spotrebiteľa zaplatiť tak, aby predišiel vyhláseniu predčasnej splatnosti. V tejto výzve je uvedené, že doteraz neuhradil záväzky plynúce zo zmluvy. V tejto výzve bol pôvodným veriteľom vyzvaný na úhradu čiastky 1.452,09 Eur v lehote 15 dní. Takýto právny úkon je neurčitý, nakoľko nie je možné identifikovať, s ktorou konkrétnou splátkou mal byť v omeškaní. Takýto právny úkon je preto neplatný, nakoľko je vykonaný v rozpore s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, keď pôvodný veriteľ mu tak neumožnil sa riadne brániť, nakoľko zabráneniu vyhlásenia predčasnej splatnosti pôvodný veriteľ podmieňoval zaplatením viac ako jednej splátky, čo je v rozpore s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Navyše tento právny úkon je ďalej neurčitý aj z dôvodu, že z tohto právneho úkonu nie je ani možné určiť, či bol vôbec v omeškaní s nejakou splátkou po dobu 3 mesiace. Nakoľko neboli splnené podmienky podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, a ani platné dojednanie možnosti zosplatenia úveru v zmluve, nemohlo dôjsť ani k platnému vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru a teda ani k platnému postúpeniu pohľadávky. K neurčitosti právneho úkonu postúpenia resp. neexistencii takej pohľadávky, aká je predmetom zmluvy o postúpení uviedol, že nakoľko pohľadávka pôvodného veriteľa neexistovala pre rozpor zosplatenia s Občianskym zákonníkom, nemohlo dôjsť k jej platnému postúpeniu. Namietal aj neúčinnosť zmluvy o postúpení. Podľa čl. XIII bod 13.2 zmluvy o postúpení, zmluva nadobudla účinnosť dňom pripísania odplaty na bankový účet pôvodného veriteľa podľa VI tejto zmluvy. Žalobca však v konaní nijako nepreukázal, že došlo k zaplateniu odplaty v zmysle zmluvy o postúpení. Vzhľadom na uvedené mal za to, že postúpenie pohľadávky nie je platné aj z dôvodu neúčinnosti zmluvy o postúpení. K samotnému spotrebiteľskému úveru poskytnutému na základe zmluvy tvrdil, že tento treba vyhodnotiť ako bezúročný a bezpoplatkový. Prehlásil, že všetky platby, ktoré i stoicky v súvislosti s predmetným úverom vykonal, započítava najprv na istinu a potom na úroky. Nakoľko mal však za to, že úver je bezúročný od samotného počiatku, všetky svoje platby vykonal len a výlučne na istinu úveru a v prípade, ak istinu preplatil, tak pôvodný veriteľ, resp. žalobca sa bezdôvodne obohatil. Úver pokladal za bezúročný a bezpoplatkový preto, že zmluva o úvere neobsahuje podstatné náležitosti takejto zmluvy uvedené v § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z.. Tento zákon v § 9 ods. 2 písm. k/ vyžaduje, aby v zmluve o úvere boli uvedené všetky predpoklady použité na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov (ďalej len „RPMN“). Uvedené slúži na kontrolu správnosti postupu poskytovateľa spotrebiteľského úveru pri vypočítaní RPMN zo strany orgánov kontroly (vrátane súdov) a na informovanie spotrebiteľa. V predmetnej zmluve sú síce

uvedené nejaké predpoklady použité na výpočet RPMN, avšak sú formulované iba všeobecne, neurčito a na ich základe nie je možné vôbec skontrolovať správnosť výpočtu RPMN, a teda má to rovnaký účinok, ako keby v zmluve predpoklady RPMN neboli uvedené vôbec. V tomto smere poukázal na rozsudok SD EÚ vo veci C-448/17 Danko. Ďalej v zmluve je nesprávne uvedená i RPMN. Táto je v zmluve uvedená 14,56 %. Táto hodnota však nie je uvedená správne preto, že zo zmluvy vyplýva: typ a výška úrokovej sadzby je fixná do splatnosti, 14 % ročne v deň uzatvorenia zmluvy, avšak banka poskytuje zľavu vo výške a za podmienok uvedených vo Zverejnení. Výsledná výška úrokovej sadzby po zohľadnení zľavy je 12 % ročne v deň uzatvorenia zmluvy. V zmysle platného cenníka pôvodného veriteľa, pôvodný veriteľ účtoval poplatok za vedenie účtu v banke vo výške 5,90 Eur. S týmto cenníkom sa po prvýkrát oboznámil až v tomto súdnom konaní. Ďalej podľa zmluvy je poplatok za poistenie k úveru 5,48 Eur mesačne, ktorý je splatný v termíne a periodicite splátky úveru. Podľa § 2 písm. g/ zákona č. 129/2010 Z.z., „celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom sú všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poistné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok“. Vzhľadom na túto skutočnosť je RPMN v zmluve celkom jednoznačne podhodnotená a vyjadrená nesprávne a to v jeho neprospech, v dôsledku čoho je úver bezúročný a bez poplatkov. Navyše o skutočnosti, že náklady na bežný účet sú nákladmi súvisiacimi s úverom, pôvodný veriteľ ho neinformoval ani v Európskych informáciách o spotrebiteľskom úvere. V zmluve je tiež uvedená nesprávne celková čiastka, ktorú musí ako spotrebiteľ zaplatiť. Táto je v zmluve uvedená 10.643,37 Eur. Uvedená je nesprávne z dôvodu, že v zmluve je nesprávne uvedená RPMN (neuvedenie nákladov na doplnkové služby), v prípade zahrnutia ceny doplnkových služieb, skutočná celková čiastka spotrebiteľského úveru v tomto konkrétnom prípade vychádzajúc z údajov v čase uzavretia zmluvy bola 11.737,92 Eur, čo je o 1.094,55 Eur viac ako je uvedené v zmluve. Ďalším dôvodom je, že výška splátok x počet splátok = 10.645,44 Eur, pričom celková čiastka je takto po prepočte vyššia o 2,07 Eur viac ako je uvedené v zmluve. V zmluve je táto čiastka uvedená sumou 10.643,37 Eur. Ďalší dôvod, pre ktorý treba posúdiť úver za bezúročný a bez poplatkov je ten, že v zmluve nie sú rozčlenené splátky spotrebiteľského úveru na splátky istiny, úrokov a poplatkov, čím sa spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Ďalej v zmluve je nesprávne uvedená aj doba trvania zmluvy, čo je tiež náležitosť vyžadovaná zákonom č. 129/2010 Z.z.. Termín konečnej splatnosti je v zmluve vyjadrený správne, a to dňom 15.02.2026. Doba trvania zmluvy je však v zmluve uvedená neurčito a netransparentne, keď v zmluve je uvedené „zmluva sa uzatvára na dobu určitú, a to až do úplného vysporiadania všetkých vzťahov, ktoré vznikli na základe alebo v súvislosti s úverom“. Vzhľadom na skutočnosť, že zmluva neobsahuje tieto náležitosti, podľa § 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z.z., spotrebiteľský úver poskytnutý prostredníctvom tejto zmluvy sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Napokon žalovaný namietal aj rozsah nároku uplatneného žalobcom v časti uplatneného nároku na náhradu úrokov. Poukázal na to, že úroky, ktorých náhradu žalobca požaduje, boli rozložené v jednotlivých splátkach do termínu konečnej splatnosti t.j. do 15.02.2026. Je neprípustné, aby žalobcovi boli tieto úroky vopred priznané, nakoľko by tým došlo k bezdôvodnému obohateniu na strane žalobcu. Navyše v dôsledku vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru, možno veriteľovi priznať iba úroky z omeškania, nie však zmluvné úroky. K svojej argumentácii poukázal na rozhodnutie NS SR zo dňa 30.07.2019 Sp.zn. 6Cdo/113/2018, ako aj na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 07.08.2018 v spojených veciach C-96/16 a C-94/17, v ktorom sa uvádza, že cieľom úrokov z omeškania je sankcionovať nesplnenie svojej povinnosti dlžníkom splatiť úver v lehotách stanovených v zmluve, odradiť dlžníka od omeškania pri plnení jeho povinností a prípadne nahradiť veriteľovi škodu, ktorá mu vznikla z dôvodu omeškania s plnením peňažného záväzku, zatiaľ čo bežné úroky (úroky z poskytnutého úveru) majú naopak funkciu odplaty za poskytnutie peňažnej sumy zo strany veriteľa až do jej zaplatenia. Z týchto záverov tak vyplýva nielen záver o nároku na bežné úroky až do skutočného splatenia úveru, ale aj záver o možnosti kumulácie bežných úrokov a úrokov z omeškania. Žalobca v žalobe uplatňuje jednak riadne úroky, ale aj úroky z omeškania. K týmto nárokom žalobcu žalovaný poukázal na hmotnoprávnu úpravu uvedenú v § 517 až 521 Občianskeho zákonníka, ďalej uvedenú v § 503 ods. 1, ods. 2 a ods. 3 Obchodného zákonníka a v závere poukázal na uznesenie NS SR Sp.zn. 4Obo 143/98, v ktorom Najvyšší súd SR uviedol, že „odvolací súd v tejto súvislosti upozorňuje, že dohodnuté úroky z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu (jeho splátok). Od splatnosti je dlžník v omeškani a musí platiť úroky z omeškania. Nakoľko predčasná splatnosť dlhu mala nastať dňa 02.12.2019 (ak súd bude považovať predčasné zosplatenie za platné), po tomto dátume veriteľ t.j. žalobca má nárok len na úroky z omeškania. Žalobcovi teda nemá byť priznaný nárok na riadne úroky

po vyhlásení predčasnej splatnosti. Z týchto dôvodov, ak súd konanie nezastaví, žiadal žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietnuť a priznať nárok na náhradu trov konania.

5. Žalobca vo vyjadrení zo dňa 25.02.2021 na odpor žalovaného reagoval tak, že podľa neho boli splnené podmienky podľa § 3 ods. 6 písm. d/ ZoUK, keďže ako súčasť žaloby predložil pokus o zmier spolu s podacím hárkom. Túto skutočnosť preukazuje aj samotné vydanie platobného rozkazu upomínacím súdom, nakoľko v prípade nesplnenia tejto podmienky, by súd v zmysle § 6 ods. 1 písm. a/ ZoUK návrh odmietol. Preto túto podmienku považuje za splnenú. Pokiaľ ďalej žalovaný v podanom odpore namieta platné zosplatnenie pohľadávky a s tým súvisiacu aktívnu jeho vecnú legitímáciu v konaní, a tiež nesplnenie podmienok v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách, tu poukázal na skutočnosť, že jeho právny predchodca dodržal všetky podmienky, ktoré mu ukladalo ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách. Žalobca ďalej vo vyjadrení uvádza citáciu tohto zákonného ustanovenia. V tejto súvislosti poukázal na to, že žalovaný bol v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči pôvodnému veriteľovi, teda banke a to nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní a zároveň bolo preukázané, že žalovaný bol pôvodným veriteľom opakovane vyzvaný na úhradu omeškaných splátok a to výzvou zo dňa 30.10.2019 a výzvou označenou ako „oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti“ zo dňa 02.12.2019, ku ktorej pripojil kópiu doručky, ktorá preukazovala doručenie tejto výzvy žalovanému. Na základe uvedeného preto považoval za nesporné, že v konaní bolo preukázané, že žalovaný bol v čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve banky v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní a teda bolo preukázané, že zo strany jeho právneho predchodcu nedošlo k porušeniu ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách. Ďalej žalobca poukázal na tú skutočnosť, že v konaní predložil oznámenie postupcu žalovanému o postúpení pohľadávky, spolu s podacím hárkom preukazujúcim odoslanie tejto písomnosti žalovanému, pričom relevantné oznámenie postupcu t.j. pôvodného veriteľa žalovanému o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitímáciu postupníka t.j. jeho ako veriteľa na vymáhanie postúpenej pohľadávky, pričom súd má povinnosť z tohto oznámenia vychádzať bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení. Žalovaný sa v takomto prípade nemôže úspešne dovolať neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, ani jej prípadnej neexistencie. Následne žalobca vo vyjadrení cituje z rozsudku NS SR zo dňa 11.06.2003 Sp.zn. 4Obo 210/01, ďalej z uznesenia Krajského súdu v Košiciach Sp.zn. 1Co/387/2015 zo dňa 04.05.2016, z uznesenia Krajského súdu v Žiline zo dňa 30.11.2015 Sp.zn. 8Co/564/2015, z uznesenia Krajského súdu v Nitre zo dňa 27.06.2014, Sp.zn. 9Co/133/2013. Ďalej žalobca vo vyjadrení poukázal na to, že podľa bodu 12.4 všeobecných obchodných podmienok klient súhlasí, že banka môže akékoľvek svoje pohľadávky voči klientovi postúpiť. Nakoľko ustanovenie § 89 ods. 1 zákona o bankách, ktorého citáciu žalobca uvádza vo vyjadrení, pripúšťa úpravu vzťahov medzi bankou a klientom odchyľne od ustanovení daného zákona, pokiaľ zákon predmetnú odchýlku nevyklučuje, pričom ustanovenie § 92 ods. 8 predmetného zákona nevyklučuje odchylnú úpravu vzájomných vzťahov, zmluvné strany si dohodli otázku postúpenia odchyľne od predmetného zákona. Vo VOP, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou úverovej zmluvy si zmluvné strany dohodli možnosť postúpenia pohľadávky nepodmienujú počtom dní omeškania, prípadne zaslaním písomnej výzvy. Vzhľadom na uvedené možno konštatovať, že došlo k platnému postúpeniu pohľadávky. S uvedeným záverom sa stotožnil aj Krajský súd v Prešove v rozhodnutí Sp.zn. 11Co/11/2015 zo dňa 25.08.2016, v rozhodnutí Sp.zn. 9Co/145/2015 zo dňa 05.10.2016, v rozhodnutí Sp.zn. 11Co/206/2015 zo dňa 05.10.2016. Zároveň nemôže súhlasiť ani s tým, že by predmetné ustanovenie spôsobovalo nevyvážené postavenie zmluvných strán, nakoľko predmetné ustanovenie je v súlade s ustanovením § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Zákon o bankách umožňuje zmluvným stranám upraviť si vzájomné vzťahy odchyľne od predmetného zákona, pričom predmetné ustanovenie obchodných podmienok je v súlade s ustanoveniami Občianskeho zákonníka. Na argumentáciu žalobca cituje z uznesenia Krajského súdu v Prešove Sp.zn. 19Co/2/2016 zo dňa 02.05.2017, z uznesenia Krajského súdu v Trnave zo dňa 10.01.2018 č.k. 24Co/147/2017-190 a z uznesenia Krajského súdu v Prešove zo dňa 08.02.2018, č.k. 10Co/57/2017-230. Ďalej žalobca vo vyjadrení uvádza, že sa nestotožňuje „s právnym názorom súdu“, v zmysle ktorého postupca pri vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru nedodržal ustanovenie § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, v dôsledku čoho „súd na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru zo strany postupcu neprihliadal“. V tejto súvislosti poukázal na to, že v danej veci mimoriadna splatnosť úveru bola postupcom vyhlásená podaním zo dňa 02.12.2019, pričom postup, ktorý postupca pri vyhlasovaní mimoriadnej splatnosti úveru zvolil, je plne v súlade sa odbornou literatúrou, v ktorej možno nájsť odpoveď ohľadom výkladu § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v spojení s ustanovením § 565 Občianskeho zákonníka. Žalobca ďalej uvádza citáciu § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a výklad k tomuto zákonnému ustanoveniu podľa označenej

literatúry v tomto vyjadrení. Postupca t.j. pôvodný veriteľ, teda banka v posudzovanom prípade využil svoje právo zosplatniť pohľadávku a podaním zo dňa 02.12.2019 upozornil žalovaného, že si toto právo uplatňuje. Zároveň žalovaného týmto podaním vyzval v lehote 15 dní k dobrovoľnej úhrade pohľadávky, t.j. k zosplatneniu úveru prišlo márnym uplynutím lehoty na zaplatenie v zmysle ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Postupca t.j. pôvodný veriteľ toto svoje právo využil pre nesplnenie splátky, ktorá využitiu tohto práva predchádzala po dobu 3 mesiacov. Na základe uvedeného má preto za to, že v konaní bolo preukázané účinné zosplatnenie úveru zo strany postupcu, v dôsledku ktorého sa všetky splátky úveru stali splatné do budúcnosti. Postupca žalovaného pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti opakovane vyzýval k úhrade omeškaných splátok úveru, pričom v týchto výzvach nad rámec svojich zákonných povinností upozorňoval žalovaného aj na možnosť uplatnenia práva vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru. Ako vyplýva z vyššie uvedeného, vyhlásenie mimoriadnej splatnosti bolo právne účinné bez ohľadu na vykonanie týchto výziev postupcom, nakoľko postupca v podaní zo dňa 02.12.2019 dodržal všetky zákonné náležitosti, ktoré mu ustanovenie § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka ukladá. Samotné výzvy - výzva pred zosplatnením, vyhlásenie mimoriadnej splatnosti, výzva pred postúpením pohľadávky a oznámenie o postúpení pohľadávky boli žalovanému riadne zaslané. Ako dôkaz „boli tieto podacie háčky“ zaslané súdu spolu so žalobou. Treba tiež podotknúť, že žiadna norma spotrebiteľského práva SR alebo Európskej únie nevyžaduje, aby spotrebiteľská zmluva bola vyhotovená ako jediný dokument, resp. aby každá časť takéhoto dokumentu bola osobitne podpísaná. Možno poukázať aj na rozhodnutie Súdneho EÚ vo veci Home Credit C-42/15. S ohľadom na tento rozsudok SD EÚ je preto potrebné uzavrieť, že zmluva o spotrebiteľskom úvere môže byť tvorená viacerými listinami, právnym puťom previazanými komponentmi, ktoré sú spotrebiteľovi odovzdané pred podpisom (t.j. až ako celok tvoria zmluvu o spotrebiteľskom úvere), pričom sa nevyžaduje osobitný podpis zmluvných strán na každej z nich. Všeobecné obchodné podmienky sú taktiež non-stop prístupné na internetovej stránke pôvodného veriteľa (ako aktuálne účinné, tak aj ich predchádzajúce znenie). Preto považoval tvrdenie žalovaného, že sa s obchodnými podmienkami stretol až v priebehu súdneho konania za nedôvodné. Tiež sa nestotožňuje s tvrdeniami žalovaného, že zmluva je formulárová. Žalovaný mal pred uzavretím zmluvy možnosť sa s jej obsahom oboznámiť, pričom z obsahom zmluvy o úvere vyjadril súhlasil svojim vlastnoručným podpisom. Preto považuje za nesporné, že priemerne informovaný spotrebiteľ - prijímateľ úveru sa určite a vždy informuje a zaujíma o to, koľko finančných prostriedkov a kedy má veriteľovi vrátiť, aké sú dôsledky nesplnenia jeho povinnosti a tiež sa informuje ohľadom zmluvných dojednaní, ktorým nerozumie. V čase uzavretia zmluvy u žalovaného neexistovala žiadna objektívna a už vôbec nie vážna prekážka, ktorá by mu znemožňovala resp. sťažovala oboznámiť sa s textom navrhovanej zmluvy. V tejto súvislosti poukázal na to, že zvýšená ochrana je poskytovaná priemernému spotrebiteľovi. Takýto tzv. priemerný spotrebiteľ v judikatúre Súdneho dvora EÚ je len osoba kritická v jej správaní sa na trhu a osoba, ktorá sa sama informuje o kvalite aj cene tovarov, ktorá sa správa suverénne ekonomicky (rozhoduje o kúpení, či nekúpení tovaru alebo služby). Z vyššie uvedených definičných znakov tzv. priemerného spotrebiteľa je teda zrejmé, že ani európske a ani vnútroštátne predpisy nechránia spotrebiteľa, ktorý bol a zostal neinformovaný v dôsledku svojej nevšímavosti prípadne neobozretnosti (alebo až ľahostajnosti a ľahkomyselnosti). V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Krajského súdu v Bratislave Sp.zn. 10Co/155/2020 zo dňa 24.06.2020, z ktorého žalobca v tomto vyjadrení rozsiahlo cituje. K obrane žalovaného, že zmluva o postúpení pohľadávok medzi pôvodným veriteľom a ním nie je účinná predložil „doklad o uhradení odplaty“, s tým, že suma odplaty je v tomto doklade anonymizovaná, nakoľko jej výška nie je podstatná pre toto konanie a zároveň je považovaná za obchodné tajomstvo. V predmetnej zmluve pôvodný veriteľ sa zaviazal poskytnúť žalovanému jednorazovo finančné prostriedky formou spotrebiteľského úveru do výšky 6.420,- Eur s dohodnutou fixnou úrokovou sadzbou do splatnosti 14 % ročne, ktoré sa žalovaný zaviazal uhradiť v 96. pravidelných predpísaných splátkach po 110,89 Eur mesačne, vždy k 15.-temu dňu v mesiaci. Žalovaný v zmluve sa zaviazal platiť i mesačne poplatok za poistenie úveru vo výške 5,48 Eur. Na základe uvedeného predstavovala pri podpise zmluvy celková suma, ktorú mal žalovaný zaplatiť čiastku 10.643,37 Eur. Uvedené údaje boli použité pre výpočet RPMN, ktorá tak podľa uvedených údajov bola vypočítaná na 14,56 %. Ďalej žalobca uvádza citáciu § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z., ďalej citáciu § 19 ods. 1, ods. 2 uvedeného zákona. Ročná percentuálna miera nákladov predstavuje celkové náklady spotrebiteľa na úvere vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky spotrebiteľského úveru. Je to číslo, ktoré má umožniť spotrebiteľovi lepšie vyhodnotiť výhodnosť alebo nevýhodnosť poskytovaného úveru. Pôvodný veriteľ v článku I zmluvy uvádza všetky potrebné informácie, ktoré vstupujú do výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov na základe ktorého žalovaný mohol posúdiť výhodnosť/nevýhodnosť úveru. Do výpočtu RPMN vstupovali položky uvedené v článku I zmluvy v súlade so zákonom č. 129/2010 Z.z.. Základnou rovnicou, ktorá vyjadruje RPMN upravenou týmto zákonom, kladie do rovnováhy na

ročnom základe celkovú súčasnú hodnotu čerpaných prostriedkov na jednej strane a celkovú súčasnú hodnotu splátok a platieb poplatkov na strane druhej. Pre výpočet RPMN sú tak rozhodujúce údaje posledného čerpania, číslo čerpania, výška čerpania, interval vyjadrený v rokoch a zlomkoch roka medzi dátumom prvého čerpania a dátum každého nasledujúceho čerpania, číslo poslednej splátky, číslo splátky, výška splátky. Vzhľadom k tomu, že zmluva uvádza splatnosť jednotlivých splátok, výšku splátky a celkovú čiastku spojenú s úverom mal za to, že predmetná zmluva spĺňa všetky zákonom predpísané náležitosti. V ďalšej námietke žalovaného uviedol, že aj celková čiastka spojená s úverom, ktorá je uvedená v zmluve vo výške 10.643,37 Eur je v zmluve uvedená správne. Poukázal na to, aké údaje sú uvedené v zmluve o úvere. Výpočet celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti s poskytnutým úverom použitý žalovaným považoval za svojvoľný, pretože nezohľadňuje výšku poslednej splátky v sume zostatku pohľadávky podľa bodu 5.17 úverových podmienok, v zmysle ktorých resp. ktorého výška poslednej splátky predstavovala sumu 108,82 Eur, pričom splátky od 15.03.2018 do 15.02.2026 boli dojednané vo výške 110,89 Eur mesačne. Žalovaný sa zaviazal splácať úver s počtom splátok 96 od 15.03.2018, konečná splatnosť úveru bola dojednaná na 15.02.2026, celková výška resp. čiastka spojená s úverom je v zmluve uvedená 10.643,37 Eur. Pri celkovej sume spojenej s úverom treba postupovať tak, že: $95 \times 110,89 \text{ Eur}$ sú splátky splatné od 15.03.2018 do 15.01.2026 + $1 \times 108,82 \text{ Eur}$ čo je splátka splatná 15.02.2026 podľa bodu 5.17 úverových podmienok, spolu táto čiastka činí $10.534,55 \text{ Eur} + 108,82 \text{ Eur} = 10.643,37 \text{ Eur}$. Ďalej mal i za to, že RPMN uvedená v zmluve vo výške 14,56 % je uvedená správne, pričom výpočet bol v zmysle prílohy č. 2 k zákonu č. 129/2010 Z.z., keď ďalej vo vyjadrení žalobca uvádza tento výpočet so záverom výpočtu RPMN 14,56 %. Za neopodstatnený názor považoval u žalovaného i ten, aby v zmluve bolo uvedené vyčíslenie členenia každej jednej splátky z pohľadu jej vnútornej skladby, teda koľko z tej ktorej splátky pripadá na istinu, úroky a poplatky, keďže tento názor je prekonaný a nielen eurokonformným výkladom (v súlade so Smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.04.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a zrušení Smernice Rady 87/102/EHS) ale aj justičnou praxou v SR. V tomto smere poukázal na uznesenie NS SR z 22.02.2018 Sp.zn. 3Cdo 146/2017, rozsudok Krajského súdu v Trnave Sp.zn. 11Co/188/2019 zo dňa 12.05.2020 a napokon aj na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie z 09.11.2016 vo veci C-42/15. Žalobca ďalej označuje vo vyjadrení aj ďalšie rozhodnutia, viď bod VIII. predmetného vyjadrenia, keď však neuvádza, na podporu konkrétne ktorého svojho názoru v tomto vyjadrení ich uvádza. Žalobca v ďalšom texte vyjadrenia poukazuje na rozhodnutie NS SR zo dňa 30.07.2019 Sp.zn. 6Cdo/113/2018, ako aj na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 07.08.2018 v spojených veciach C-96/16 a C-94/17, z ktorých tu cituje. Ďalej uvádza v rozsiahlom vyjadrení citáciu ustanovení § 52 ods. 1, § 53 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Občianskeho zákonníka, § 261 ods. 6 písm. d/ Obchodného zákonníka, § 499, § 502 ods. 1, § 503 ods. 3, § 505 Obchodného zákonníka, § 506 Obchodného zákonníka. Ďalej rozvádza, že ustanovenie § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka síce zvýraznilo ochranu spotrebiteľa ako slabšieho účastníka právneho vzťahu v tom smere, že ak niektorú náležitosť jeho právneho vzťahu upravuje pre spotrebiteľa priaznivejšie ako Obchodný zákonník, tak spotrebiteľovi sa poskytne táto priaznivejšia ochrana. Občiansky zákonník však v citovanom ustanovení nepoprel možnosť, aby spotrebiteľia uzatvárali zmluvu o úvere, rovnako ako žiaden iný predpis nepoprel právo zmluvných strán, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere mala formu zmluvy o úvere. Zmluva o úvere musí vždy obsahovať záväzok zaplatiť za poskytnuté peňažné prostriedky úroky, čo zmluvu o úvere odlišuje od zmluvy o pôžičke podľa § 657 Občianskeho zákonníka, ktorá takéto dojednanie neobsahuje. Je tak vylúčené, aby sa zmluvné strany v zmluve o úvere dohodli na bezúročnom poskytnutí peňažných prostriedkov, inak by zmluva mala len charakter zmluvy nepomenovanej podľa § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka. Zmluva o úvere je súčasne zmluvou spotrebiteľskou v zmysle § 52 Občianskeho zákonníka. V prípade zmluvy o úvere uzatvorenej so spotrebiteľom rozsah náležitostí upravuje i zákon o spotrebiteľských úveroch. Pri danej zmluve zastáva názor, že úrok z úveru je v podstate cena za používanie poskytnutých peňažných prostriedkov, preto má dlžník povinnosť platiť tento úrok za skutočnú dobu ich používania, t.j. až do doby skutočného vrátenia úveru veriteľovi, pokiaľ si strany zmluvy o úvere nedohodli niečo iné. Záväzok dlžníka platiť úroky splatné spolu so záväzkom vrátiť použité peňažné prostriedky je tak v súlade s § 503 ods. 1 Obchodného zákonníka, z ktorého vyplýva, že dlžník je povinný zaplatiť veriteľovi zmluvne dohodnuté úroky z úveru za dobu od ich poskytnutia až do ich vrátenia, keďže sa na takúto povinnosť veriteľovi zmluvne zaviazal a tento jeho záväzok trvá aj po odstúpení veriteľa od zmluvy, ktorým vyhlásenie mimoriadnej splatnosti je. Opačný výklad zákonných ustanovení by neprimerane ochránilo neplatiaceho dlžníka a veriteľa pripravil o ušlý zisk spočívajúci v riadnom úroku. Uvedený postup by v konečnom dôsledku viedol k teórii, že nedodržanie podmienok a nesplácanie prijatého úveru riadne a včas by pre dlžníka predstavovalo výhodnejšie postavenie, kedy by mu síce bol poskytnutý úver v plnej výške, avšak dlžník by nemusel po vyhlásení predčasnej splatnosti z dôvodu neplnenia

zmluvných povinností splácať riadny úrok, ku ktorého úhrade sa v zmluve zaviazal. K predmetnému názoru smeruje aj názor o prípustnosti nároku na bežné úroky až do skutočného splatenia úveru, ale aj záver o možnosti kumulácie bežných úrokov a úrokov z omeškania prezentovaných rozhodnutí NS SR zo dňa 30.07.2019 Sp.zn. 6Cdo/113/2018 a taktiež rozsudkami NS ČR z 25.09.2003 Sp.zn. 33Odo 518/2003 a ďalšie. K uvedenému doplnil i názor vyslovený v rozhodnutí Krajského súdu Banská Bystrica Sp.zn. 43Co/1/2018 zo dňa 25.01.2018, z ktorého tu obširne žalobca cituje, keď sa odvoláva na rozsudok Krajského súdu v Košiciach Sp.zn. 5Co/219/2019 z 10.03.2020, ktorý resp. z ktorého tu žalobca tiež obširne cituje. Žalovaný vo svojom odpore neuviedol skutočností a ani nepredložil dôkazy, ktoré by tak pochybovali jeho nárok na zaplatenie dlžnej sumy. Preto trval na podanej žalobe.

6. Žalovaný na vyjadrenie žalobcu zo dňa 25.02.2021 reagoval vyjadrením zo dňa 16.04.2021. V tomto uviedol, že tvrdenia žalobcu o pokuse o zmier a jeho doručení pred podaním žaloby resp. návrhu na vydanie platobného rozkazu na upomínací súd považuje za neprípustnú zmenu žaloby pričom mal za to, že súd na takúto zmenu žaloby a nové skutkové tvrdenia a nové dôkazy nemôže prihliadať. Navyše žalobca nepreukázal, že by mu pokus o zmier riadne doručil. Žalobca v tejto súvislosti odkázal na elektronický podací hárok. Ani vo vzťahu k tomuto dôkazu však nepredniesol žiadne skutkové tvrdenia k návrhu na vydanie platobného rozkazu, a teda ide o neprípustnú zmenu žaloby. Odhliadnuc od uvedeného namietal, že aj v zmysle ustálenej súdnej praxe NS SR (napr. uznesenie NS SR Sp.zn. 4Cdo/240/2010 zo dňa 27.10.2010) je dôkazom o doručení napríklad doručenka a nie elektronický podací hárok. Pokiaľ ide o elektronický podací hárok, ide o obyčajný PDF súbor (v tomto prípade dokonca len o jeho výňatok), ktorý nie je potvrdený zo strany pošty a ako taký sám o sebe nič nepreukazuje. K tvrdeniu žalobcu, že bol jeho právnym predchodcom opakovane vyzvaný na úhradu omeškaných splátok a to výzvou zo dňa 30.10.2019 uviedol, že toto tvrdenie žalobcu rovnako považuje za neprípustnú zmenu žaloby, pričom súd na takúto zmenu žaloby a nové skutkové tvrdenia nemôže prihliadať. Navyše žalobca neuniesol dôkazné bremeno o tom, že by táto výzva mu bola doručená. Podľa judikatúry je potrebné tvrdiť a preukázať doručenie, nie odoslanie. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie NS SR Sp.zn. 6Obo 283/2003. K výzve označenej ako „oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti“ zo dňa 02.12.2019 uviedol, že žalobca k tejto výzve uplatnil prostriedok procesného útoku - doručenku, až vo svojom vyjadrení, a nie v samotnej žalobe. Preto súd skutkové tvrdenia žalobcu ohľadne doručenky a tento nový dôkaz (doručenka) nemôže zohľadniť. Bez ohľadu na uvedené namietal, že žalobca nepredložil dôkaz - doručenku, na ktorý odkazuje vo svojom vyjadrení. Poprel, že by sa oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 02.12.2019 dostalo do sféry jeho dispozície. K údajnému jeho súhlasu v súlade s § 89 ods. 1 zákona o bankách s odchýlením od ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách, a to prostredníctvom dojednaní vo VOP uviedol, že žalobca vo svojom vyjadrení prednáša nový prostriedok procesného útoku. Rovnako mal za to, že celkom jednoznačne sa jedná o doplnenie rozhodujúcich skutkových tvrdení, žalobca v žalobe nič takéto netvrdil a teda o zmenu žaloby, ktorá v tomto spotrebiteľskom spore nie je prípustná. Navyše z ustanovenia § 89 ods. 1 zákona o bankách, ktoré žalovaný v tomto vyjadrení cituje, podľa neho nevyplýva právo banky dojednať si odchýlenie od zákona o bankách všeobecne, ale iba za predpokladu, „ak to zákon ani osobitný predpis výslovne nezakazuje alebo ak z povahy ich ustanovení nevyplýva, že sa od nich nemožno odchýliť“. Uvedené ustanovenie je potrebné vnímať v kontexte s § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka. V zmysle tohto „zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa...“. Mal za to, že odklon od ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách tak materiálne nie je vôbec možný, pretože ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách je prijaté za účelom ochrany klienta - spotrebiteľa, a dojednanie, že toto ustanovenie sa nebude na strane aplikovať, predstavuje odklon od zákona v neprospech spotrebiteľa a vzdanie sa práva zo strany spotrebiteľa. Ďalšou zákonnou požiadavkou je, že sa jedná o samostatnú zmluvu a že banka zodpovedá za jej preukázateľné vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, najneskôr pri uzavretí obchodu a za jej uchovávanie a ochranu podľa zákona o bankách. V tomto kontexte žalobca nepreukázal existenciu samotnej zmluvy uzavretej podľa § 89 ods. 1 zákona o bankách, keď žalobca iba tvrdí, že takéto dojednanie - odklon od zákona, je dojednaný vo VOP. Ako uviedol v odpore, VOP však neboli do zmluvy inkorporované platne. Oboznámený bol s nimi po prvýkrát počas súdneho konania a teda tieto VOP nie sú pre neho ako spotrebiteľa záväzné a teda súhlas podľa § 89 ods. 1 zákona o bankách nie je platný. K tvrdeniam a nad rámec argumentácie k neplatnej inkorporácii VOP poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-449/13, CA Consumer Finance SA v. Bakkaus, z ktorého žalovaný vo vyjadrení cituje. K argumentácii žalobcu, že súd nemá čo skúmať platnosť postúpenia pohľadávky a že on ako spotrebiteľ sa nemôže brániť normami prijatými na jeho ochranu a to z dôvodu, že pôvodný veriteľ mu oznámil postúpenie pohľadávky uviedol, že v tomto prípade opätovne ide o doplnenie rozhodujúcich skutočností a o neprípustnú zmenu

žaloby, navyše uvádzané skutkové tvrdenia žalobcu sa ani nezakladajú na pravde. Súčasťou žaloby nie je podací hárok, na ktorý žalobca vo vyjadrení odkazuje. Žalobca v žalobe netvrdí a nevzniesol žiaden prostriedok procesného útoku k tomu, že by pôvodný veriteľ (banka) ako postupca oznámila mu postúpenie pohľadávky. Ide o neprípustnú zmenu žaloby pokiaľ ide o toto tvrdenie žalobcu až vo vyjadrení, navyše žalobca neoznačil žiaden dôkaz na preukázanie svojho tvrdenia. Navyše žalobca neuniesol bremeno tvrdenia a následne ani dôkazné bremeno, že by oznámenie o postúpení pohľadávky mu bolo ako spotrebiteľovi doručené (§ 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka). V druhom rade na ochranu spotrebiteľa pri postupovaní pohľadávky bolo postupne prijatých niekoľko právnych noriem, a to najmä § 17 zákona č. 129/2010 Z.z., v spojení s § 7 ods. 1 a § 11 ods. 2 tohto zákona, ďalej § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka. Žiadne z citovaných ustanovení nepripúšťa jednak z povahy veci, jednak z dôvodu znenia § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka od nich odklon. Tento odklon nepripúšťa ani ustanovenie § 89 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktoré síce upravuje, že banka sa môže s klientom na odchýlení nielen od ustanovení zákona o bankách, ale aj od iných predpisov, ale normy zákona č. 129/2010 Z.z. a Občianskeho zákonníka, ktoré citoval predstavujú úpravu *lex specialis* k *legi generali* a úpravu *lex posterior* k *legi priori*, a z tohto dôvodu, ako aj z ich povahy a z dôvodu § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka nie je možné od nich platne dojednať odklon. Tento odklon tak nemôže predstavovať ani oznámenie postupcu podľa § 526 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Obdobná argumentácia sa potom vzťahuje aj na žalobcom tvrdený bod 12.4 VOP v zmysle ktorého klient súhlasí, že banka môže akékoľvek svoje pohľadávky voči klientovi postúpiť. I v tomto kontexte ide však o neprípustnú zmenu žaloby, doplnenie rozhodujúcich skutočností zo strany žalobcu, ďalej platí aj argument o neplatnosti inkorporácie VOP a v neposlednom rade toto ustanovenie VOP znamená nezákonný odklon od noriem prijatých na ochranu spotrebiteľa pred postúpením pohľadávky. V tomto kontexte rozsudok NS SR Sp.zn. 4Obo 210/01 zo dňa 11.06.2003 je na vec absolútne neaplikovateľný, nakoľko už len z časového dôvodu je zrejmé, že ani nemohol brať do úvahy normy na ochranu spotrebiteľa. Z obdobnou argumentáciou sa NS SR vysporiadal vo svojom aktuálnejšom rozsudku Sp.zn. 1Cdo/147/2017 zo dňa 24.04.2018, z ktorého žalovaný vo vyjadrení rozsiahlo cituje. Ďalej vo vyjadrení poukázal, že žalobca po prvýkrát vo vyjadrení vznášal prostriedok procesného útoku spočívajúci v tom, že konal podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, keď vo vyjadrení tvrdí, že tak urobil prostredníctvom zosplatňujúcej výzvy, ktorou je list zo dňa 02.12.2019. Opätovne poukázal na to, že ide o doplnenie rozhodujúcich skutočností a tak o zmenu žaloby, ktorá v spotrebiteľskom spore nie je prípustná a preto súd nové skutkové tvrdenia nemôže zohľadniť. Žalobca totiž v žalobe tvrdil, že úver zosplatnil podaním zo dňa 02.12.2019, avšak nepredniesol žiadne skutkové tvrdenie a neoznačil žiaden dôkaz na tvrdenie, že by postupca bol býval konal podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Napriek tomu sa vyjadril k tomuto tvrdeniu žalobcu, že ide o zjavne neplatný proces zoslatnenia. Z prejavu vôle postupcu vyjadrenom v podaní zo dňa 02.12.2019 celkom jednoznačne vyplýva, že banka vyhlásila predčasnú splatnosť ku dňu 01.12.2019 a žiadala o úhradu zosplatnenej pohľadávky v lehote 15 dní. Z tohto úkonu však nevyplyva upozornenie, že banka si toto právo môže uplatniť ak spotrebiteľ neuhradí dlžnú splátku a nie je spotrebiteľovi daná možnosť vyhnúť sa účinkom zosplatnenia. Preto tento právny úkon je pre rozpor s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka neplatný. Ďalej pokiaľ žalobca v konaní začal uvádzať, že výzva pred zosplatnením, vyhlásenie mimoriadnej splatnosti, výzva pred postúpením pohľadávky a oznámenie o postúpení pohľadávky mu boli riadne zaslané a ako dôkaz uvádzal podacie hárky, ktoré mali byť zaslané súdu spolu so žalobou, k tomuto doplnil, že elektronické podacie hárky nie sú použiteľné na právne úkony a nepreukazujú doručenie písomností. Nanajvýš môžu preukazovať odoslanie písomností. V tomto smere poukázal na rozhodnutie NS SR Sp.zn. 6Obo 283/2003. Ďalej pokiaľ k vyjadreniu žalobca predložil dôkaz „obrat z 24.02.2021“, ktorým preukazuje úhradu odplaty v zmysle zmluvy o postúpení pohľadávky a teda, že predmetná zmluva nadobudla účinnosť, k tomuto uviedol, že v rámci predloženia tohto dôkazu žalobca dopĺňa rozhodujúce skutkové tvrdenia pričom ide o nový dôkaz a teda o zmenu žaloby, ktorá v spotrebiteľskom spore nie je prípustná. Navyše poprel, že tento dôkaz je dôkazom, ktorý preukazuje pripísanie peňažných prostriedkov vo výške odplaty podľa zmluvy o postúpení pohľadávok postupcovi zo strany postupníka. K otázke bezúročnosti spotrebiteľského úveru sa v plnom rozsahu pridŕžoval námietok v odpore proti platobnému rozkazu. Zdôraznil, že informácia o výške splátok, vrátane poslednej splátky musí byť súčasťou samotnej zmluvy o úvere, aby sa s ňou mohol spotrebiteľ riadne oboznámiť. Predmetné ustanovenie bodu 5.17 úverových podmienok je formulované neurčito, vágne a dlžník - spotrebiteľ na jeho základe nevie určiť, aká vysoká má byť posledná splátka. Toto ustanovenie preto považuje za odporujúce úprave § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z.. K výške úrokov uviedol, že vzhľadom na jeho argumentáciu o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, tak ako uviedol v odpore, spotrebiteľský úver je bezúročný a bez poplatkov, preto žalobca nemá nárok na ich zaplatenie. Doplnil, že ustanovenie § 54 a 52 ods. 2 Občianskeho

zákonníka celkom jasne určujú, aká úprava sa má použiť v prípade spotrebiteľských zmlúv a zároveň, že sa nepripúšťa úprava, ktorá by bola v neprospech spotrebiteľa. Ustanovenia, ktoré požadujú, aby spotrebiteľ platil riadny úrok aj po tom, ako je úver vyhlásený za predčasne splatný sú jednoznačne v neprospech spotrebiteľa. Navyše ak žaloba argumentuje úpravou v Obchodnom zákonníku, opomína, že priamo pri zmluve o úvere je upravená splatnosť úrokov - § 503 ods. 1 a ods. 3 Obchodného zákonníka, ktorá je jednoznačná a nepripúšťa odlišný výklad a v zmysle ktorej je veriteľ oprávnený požadovať riadne úroky len do momentu vzniku záväzku vrátiť peňažné prostriedky veriteľovi, nie do momentu ich skutočného vrátenia (uznesenie NS SR Sp.zn. 4Obo 143/98). Ani podľa žalobcom citovaného § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka nie je žalobca oprávnený požadovať úrok až do doby skutočného vrátenia peňažných prostriedkov, nakoľko predmetné ustanovenie upravuje iba situáciu, keď dlžník sám vráti poskytnuté peňažné prostriedky pred dohodnutým termínom, nie však prípad, kedy veriteľ vyhlási mimoriadne zosplatenie úveru. Je neprípustné, aby úroky žalobcovi boli vopred priznané, nakoľko by tým došlo k bezdôvodnému obohateniu na strane žalobcu. Ďalej žalovaný sa vyjadruje k tvrdeniam žalobcu, že zmluva, ktorá bola uzatvorená podľa žalobcu nie je formulárovou zmluvou. S takýmto tvrdením žalobcu sa nestotožňuje, jeho argumentáciu vyhodnotil za nezmyselnú s tým, že v rámci svojej argumentácie poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-110/2014.

7. Na základe týchto dôvodov žiadal, aby súd žalobu žalobcu po prejednaní zamietol v celom rozsahu a priznal mu nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

8. V súdnej veci súd vykonal dokazovanie listinami, ktoré v konaní predložil žalobca, iné dôkazy v konaní neboli predložené a ani označené na vykonanie.

9. Z listinných dôkazov, ktoré predložil v konaní žalobca súd zistil tento skutkový a právny stav:

10. Dňa 01.02.2018 uzatvorili Slovenská sporiteľňa, a.s. so sídlom Tomášikova 48, 832 37 Bratislava, IČO: 00 151 653 ako banka na jednej strane (ďalej len „veriteľ“) a žalovaný ako dlžník na strane druhej Zmluvu o splátkovom úvere č. 5140868074 (ďalej len „zmluva“), keď podľa čl. I Základné podmienky bodu 1. zmluvou sa banka zaviazala poskytnúť dlžníkovi splátkový úver č. 5140868074 (ďalej len „úver“) a dlžník sa zaviazal poskytnutý úver vrátiť a zaplatiť úroky, a to za podmienok dohodnutých v zmluve. Úver bol poskytnutý ako Spotrebný úver na Čokoľvek s dojednanou výškou úveru 6.420,- Eur. Úver bol poskytnutý pri dojednaní výšky úrokovej sadzby fixnej do splatnosti 14 % ročne v deň uzatvorenia zmluvy s tým, že banka poskytla zľavu z úrokovej sadzby vo výške a za podmienok uvedených vo Zverejnení. Výsledná výška úrokovej sadzby po zohľadnení zľavy bola 12,00 % ročne v deň uzatvorenia zmluvy. Úver bol poskytnutý jednorazovo. Žalovaný sa zaviazal ako dlžník splácať úver v mesačných splátkach 110,89 Eur so splatnosťou 15. deň v kalendárnom mesiaci s tým, že výška poslednej splátky úveru je uvedená v splátkovom kalendári. Splatnosť prvej splátky bola dojednaná na deň 15.03.2018, splatnosť úrokov mesačne, ku dňu splatnosti splátky v kalendárnom mesiaci, žalovaný ako dlžník sa zaviazal úver splácať v splátkach s počtom 96, konečná splatnosť úveru bola dojednaná na deň 15.02.2026. V zmluve je uvedená RPMN 14,56 %, k predpokladom použitých na výpočet RPMN je uvedené, že úver bol poskytnutý dňa 01.02.2018 a to v plnej výške s tým, že dlžník bude plniť svoje povinnosti za podmienok uvedených v zmluve. Dohodnutý typ a výška úrokovej sadzby platia do skončenia úverového vzťahu za predpokladu, že dlžník počas celého obdobia trvania úverového vzťahu spĺňa podmienky pre poskytnutie zľavy z úrokovej sadzby uvedené vo Zverejnení. Priemerná hodnota RPMN v zmluve je uvedená 12,19 %, celková čiastka spojená s úverom je vyčíslená na sumu 10.643,37 Eur, odplata podľa Občianskeho zákonníka je uvedená 13,03 % ročne. Priamo v zmluve sú uvedené aj poplatky za poistenie úveru 5,48 Eur mesačne so splatnosťou v termíne a periodicite splácania splátok úveru. Dlžník sa zaviazal banke zaplatiť aj poplatky uvedené v zmluve a podľa Sadzobníka. Z čl. II bod 7. zmluvy vyplýva, že ak dlžník pohľadávku banky nespláca riadne a včas, môže banka požadovať najmä zaplatenie úrokov z omeškania, vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky banky a poskytnúť informácie o tejto skutočnosti do spoločného registra bankových informácií. Z tohto istého čl. bod 17. zmluvy vyplýva, že zmluva sa uzatvára na dobu určitú, a to až do úplného vysporiadania všetkých vzťahov, ktoré vznikli na základe alebo v súvislosti s úverom. Z čl. III Záverečné ustanovenia zmluvy bod 1. vyplýva, že súčasťou zmluvy sú: a/ Všeobecné obchodné podmienky Slovenskej sporiteľne, a.s., s účinnosťou od 01.01.2015 (ďalej „VOP“), b/ Produktové obchodné podmienky pre hypotekárne a splátkové úvery Slovenskej sporiteľne, a.s., s účinnosťou od 01.01.2015 (ďalej „POP“), c/ Sadzobník a d/ Podmienky určené Zverejnením, za ktorých sa bankový produkt poskytuje. Podľa bodu 2. tohto čl. zmluvy, súčasťou zmluvy sú prístupné na Obchodnom mieste a na www.slsip.sk <<http://www.slsip.sk>>. Z bodu 3. tohto čl. zmluvy vyplýva, že banka

odovzdáva dlžníkovi súčasti zmluvy elektronicky prostredníctvom elektronickej služby internetbanking alebo na elektronickú adresu dlžníka evidovanú bankou. Banka na požiadanie poskytuje dlžníkovi súčasti zmluvy v listinnej podobe. Z bodu 5. zmluvy vyplýva tohto čl., že zmluva nadobúda platnosť a účinnosť dňom podpisu zmluvnými stranami. Podľa bodu 6. tohto čl. zmluvy prílohami zmluvy sú Príloha č. 1 - Súhlas s Poistením k Úveru a Príloha č. 2 - Splátkový kalendár. Zmluva bola uzatvorená v I. E. I., obsahuje podpisy zmluvných strán a predstavuje formulárové tlačivo banky. K zmluve boli predložené len Príloha č. 1 - Súhlas s Poistením k Úveru, Príloha č. 2 - Splátkový kalendár k zmluve žalobcom predložená nebola (č.l. 15-17 spisu).

11. Žalobca v konaní predložil Štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere, ktoré žalovaný podpísal dňa 01.02.2018 v I. E. I. (č.l. 17-18 spisu) a Informáciu o ročnej percentuálnej miere nákladov (RPMN), ktorú žalovaný podpísal dňa 01.02.2018 opätovne v I. E. I. (č.l. 19 spisu).

12. Žalobca v konaní tiež predložil Všeobecné obchodné podmienky Slovenskej sporiteľne, a.s., zverejnené dňa 31.10.2014, účinné od 01.01.2015 (č.l. 21-25 spisu), z ktorých čl. 6 vyplýva, že podľa bodu 6.1 banka doručuje klientovi písomnosti: a/ osobne, kuriérom, b/ poštou, alebo c/ elektronicky. Podľa bodu 6.3. tohto čl. Všeobecných obchodných podmienok Slovenskej sporiteľne, a.s. (ďalej len „VOP“), písomnosť doručovaná poštou je doručená tretí deň po jej odoslaní, v cudzine 7 deň po jej odoslaní, a to aj keď klient zmarí doručenie zásielky alebo sa o doručení zásielky nezvedel. Banka zasiela písomnosti spravidla vo forme obyčajnej listovej zásielky. Z čl. 12 bodu 12.4. VOP vyplýva, že klient súhlasí, že banka môže akékoľvek svoje pohľadávky voči klientovi postúpiť (č.l. 21-25 spisu).

13. Predložené v konaní žalobcom boli i Produktové obchodné podmienky pre hypotekárne a splátkové úvery Slovenskej sporiteľne, a.s., zverejnené dňa 31.10.2014, účinné od 01.01.2015 (č.l. 26-30 spisu), z ktorých čl. 8 bodu 8.1 vyplýva, že za prípad porušenia sa považuje podľa písm. a/ omeškanie dlžníka so splácaním pohľadávky banky o viac ako tri mesiace s tým, že ak nastane niektorý z uvedených prípadov porušenia banka môže podľa ďalšieho písm. a/ tohto čl. obchodných podmienok vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky banky a požadovať splatenie pohľadávky banky v lehote, ktorú banka oznámi v Oznámení o mimoriadnej splatnosti. Produktové obchodné podmienky pre hypotekárne a splátkové úvery Slovenskej sporiteľne, a.s., sú v ďalšom texte označované ako „POP“.

14. V konaní k žalobe žalobca predložil i Sadzobník Slovenskej sporiteľne, a.s., Časť A/ Fyzické osoby nepodnikatelia zverejnený dňa 01.11.2017, účinný od 01.01.2018 (ďalej len „Sadzobník“), ktorý je súčasťou spisu na č.l. 31-43.

15. Výzvou zo dňa 30.10.2019 banka oznámila žalovanému, že ku dňu 30.10.2019 je v omeškaní so splácaním pohľadávky banky vo výške 1.452,09 Eur. Banka žiadala vo výzve dlžnú sumu uhradiť od žalovaného najneskôr do 15-tich dní od doručenia výzvy na účet špecifikovaný v tejto výzve. Súčasne je tu uvedené, že ak žalovaný dlžnú sumu v stanovenej lehote neuhradí, banka je oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky banky, čím sa stane splatnou v celom rozsahu. V takomto prípade dlžník stráca výhodu splátok a pohľadávku bude potrebné uhradiť v celku (č.l. 45 spisu).

16. Výzvou zo dňa 16.12.2019 banka žalovanému oznámila, že nakoľko je pohľadávka banky zo zmluvy splatná v celom rozsahu, a nakoľko žalovaný je v omeškaní so splácaním viac ako 3 mesiace, banka mu oznamuje, že výška splatnej a nezaplatennej pohľadávky predstavuje ku dňu 16.12.2019 sumu 7.287,89 Eur, ktorú sumu žiadala uhradiť od žalovaného na účet špecifikovaný v tejto výzve. Ďalej vo výzve je uvedené, že ak dlžná suma nebude uhradená, banka je oprávnená postúpiť pohľadávku tretej osobe (č.l. 44 spisu).

17. V konaní žalobcom k žalobe bola pripojená i platobná história úverového účtu žalovaného (č.l. 46-51 spisu).

18. Listom označeným ako Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 02.12.2019 (č.l. 20 spisu), ktorý žalobca pripojil k žalobe, banka oznámila žalovanému, že nastal prípad porušenia v zmysle „bodu 8.8 písm. a/ Produktových obchodných podmienok pre hypotekárne a splátkové úvery Slovenskej sporiteľne, a.s., s účinnosťou od 01.01.2015 v aktuálnom znení - omeškanie dlžníka so splácaním pohľadávky banky o viac ako 3 mesiace“. Týmto listom banka žalovanému oznámila, že z uvedeného

dôvodu vyhlásila ku dňu 01.12.2019 mimoriadnu splatnosť pohľadávky zo zmluvy. Pohľadávku vo výške 7.251,39 Eur žiadala od žalovaného uhradiť do 15 dní na číslo účtu, ktorý je špecifikovaný v tomto liste.

19. Ohľadne postúpenia pohľadávky žalobca predložil Zmluvu o postúpení pohľadávok č. 0218/2020/CE, ktorá bola uzatvorená podľa § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka medzi bankou ako postupcom a žalobcom ako postupníkom. Zmluva bola uzatvorená dňa 24.03.2020 (č.l. 7-13 spisu), keď k zmluve bola doložená i Príloha (č.l. 14 spisu) dokladajúca postúpenie predmetnej pohľadávky. Z č.l. XIII. bodu 13.2. zmluvy vyplýva, že zmluva nadobúda účinnosť dňom pripísania odplaty na bankový účet postupcu podľa čl. VI. tejto zmluvy; ustanovenia článku VI., ustanovenia bodu 12.1. článku XII., ustanovenia článku XIII. ustanovenia článku XIV. tejto zmluvy nadobúdajú účinnosť dňom uzatvorenia tejto zmluvy.

20. Oznámením o postúpení pohľadávky zo dňa 31.03.2020 podľa § 526 a nasl. Občianskeho zákonníka banka oznámila žalovanému, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok č. 0218/2020/CE uzatvorenej dňa 24.03.2020 postúpila pohľadávku banky spolu s príslušenstvom a právami z akéhokoľvek zabezpečenia spoločnosti žalobcu. V tomto oznámení je uvedené, že pohľadávku banky je možné od doručenia oznámenia splniť výlučne plnením postupníkovi, teda žalobcovi a to v prospech účtu postupníka, ktorý je špecifikovaný v tomto oznámení (č.l. 52 spisu).

21. Posledný dôkaz, ktorý žalobca pripojil k žalobe je pokus o zmier zo dňa 02.12.2020 (č.l. 53 spisu), v ktorom žalobca prostredníctvom právneho zástupcu vyzval žalovaného na úhradu dlžnej čiastky 8.407,41 Eur najneskôr do 12.12.2020 s tým, že ak k jej úhrade nedôjde, spoločnosť žalobcu bude nútená pristúpiť k uplatneniu predmetnej pohľadávky na príslušnom súde. K pokusu o zmier bol pripojený i Podací hárok č. EPH220353965 Slovenskej pošty, a.s., Partizánska cesta 9, Banská Bystrica (č.l. 53 spisu), z ktorého vyplýva, že žalovanému bol odoslaný pokus o zmier na doručenie pošte dňa 03.12.2020.

22. Žiadne iné dôkazy než vyššie uvedené žalobca k žalobe nepredložil.

23. Žalobca dodatočne v konaní v rámci vyjadrenia zo dňa 25.02.2021 doložil do konania ďalšie dôkazy, a to po obrane žalovaného v odpore proti platobnému rozkazu, a to podací hárok č. EPH194421197 Slovenskej pošty, a.s., Partizánska cesta 9, Banská Bystrica (č.l. 118 spisu), keď vo vyjadrení k tomuto dôkazu uvádzal, že ním preukazuje odoslanie oznámenia postupcu žalovanému o postúpení pohľadávky, keď z tohto podacieho hárku vyplýva, že toto malo byť odoslané na pošte pre žalovaného dňa 01.04.2020.

24. Napokon žalobca k tomuto vyjadreniu predložil i dodatočne ďalší dôkaz „obraty“ zo dňa 24.02.2021 (č.l. 119 spisu), ktorým dôkazom reagoval na obranu žalovaného v odpore, kde namietal neúčinnosť zmluvy o postúpení pohľadávky, pričom žalobca v konaní týmto dôkazom mienil preukazovať úhradu odplaty v zmysle zmluvy o postúpení pohľadávky a teda nadobudnutie účinnosti zmluvy o postúpení pohľadávky.

25. Žiadne iné dôkazy žalobca v konaní než vyššie uvedené nepredložil a ani neoznačil na vykonanie, žalovaný v konaní neoznačil žiadne dôkazy na vykonanie, keď súd tak v konaní vykonal dokazovanie všetkými navrhnutými dôkazmi.

26. Na základe vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že žaloba žalobcu nie je dôvodná, preto ju zamietol v celom rozsahu.

27. Súd v konaní nemal žiadne pochybnosti, že spor, ktorý je predmetom tohto konania vznikol medzi žalobcom resp. jeho právnym predchodcom ako dodávateľom pri výkone jeho obchodnej činnosti (poskytovanie bankových služieb, o.i. aj úverov) a žalovaným ako spotrebiteľom tejto úverovej služby, t.j. že spor vznikol zo spotrebiteľskej zmluvy. Hoci zmluva o úvere je v súlade s predpismi obchodného práva absolútnym obchodom v zmysle § 261 ods. 6 písm. d/ Obchodného zákonníka a typovo bola uzatvorená podľa § 497 Obchodného zákonníka, a teda úverový vzťah vzniknutý z nej sa má posudzovať podľa ustanovení III. časti Obchodného zákonníka o obchodných záväzkových vzťahoch bez ohľadu na povahu účastníkov záväzkového vzťahu, v prípade „kolízie“ právnych predpisov občianskeho práva a obchodného práva, ktoré upravujú rovnaké práva a povinnosti, v spotrebiteľských vzťahoch prednostne sa použijú predpisy občianskeho práva, ak sú pre spotrebiteľa výhodnejšie, t.j. použijú sa

ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Uvedené vyplýva z ustanovenia § 52 ods. 2 tretia veta Občianskeho zákonníka, podľa ktorého na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

28. Podľa § 261 ods. 6 písm. d/ Obchodného zákonníka, touto časťou zákona sa spravujú bez ohľadu na povahu účastníkov záväzkové vzťahy (okrem iných) zo zmluvy o úvere (§ 497).

29. Podľa § 497 Obchodného zákonníka, zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

30. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

31. Podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

32. Podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka, dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

33. Podľa § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

34. Typovo teda táto spotrebiteľská zmluva bola síce uzatvorená podľa § 497 Obchodného zákonníka, ale nepochybne vzhľadom na svoj spotrebiteľský charakter, vzhľadom na charakter postavenia žalovaného v tomto právnom vzťahu ako spotrebiteľa, táto podlieha právnomu režimu § 52 a nasledujúcich Občianskeho zákonníka a právnomu režimu zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení platnom a účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o úvere (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z.z.“).

35. Pokiaľ žalovaný v obrane v rámci podaného odporu proti platobnému rozkazu, ktorý bol vydaný upomínacím súdom namietal, že v upomínacom konaní nebola splnená podmienka vyžadovaná § 3 ods. 6 písm. d/ ZoUK, a teda, že po postúpení veci tunajšiemu súdu na ďalšie konanie by mal tunajší súd konanie zastaviť podľa § 161 ods. 1 a ods. 2 CSP z dôvodu nedostatku tejto procesnej podmienky na konanie, súd sa s touto námietkou žalovaného nestotožňuje. Má za to, že skúmanie prípustnosti návrhu na začatie konania na vydanie platobného rozkazu v upomínacom konaní bolo v kompetencii upomínacieho súdu z hľadiska naplnenia podmienky uvedenej v § 3 ods. 6 písm. d/ ZoUK. Konanie, ktoré je vedené už pred tunajším súdom sa nespravuje ZoUK, ale zákonom č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), keď konanie pred tunajším súdom o žalobe žalobcu po postúpení veci tunajšiemu súdu na ďalšie konanie upomínacím súdom nestanovuje žiadnu takúto procesnú podmienku na konanie. Preto súd túto obranu žalovaného vyhodnotil za nedôvodnú, konanie v zmysle § 161 ods. 1 a ods. 2 CSP nezastavil a pokračoval v konaní podľa CSP prejednaním žalobného návrhu v merite sporu.

36. Základnú spornú otázku, ktorú bolo v konaní potrebné z hľadiska posúdenia nároku žalobcu v merite veci vyriešiť bola otázka aktívnej legitímácie žalobcu v konaní. Žalovaný namietal, že žalobca nie je aktívne legitimovaný na podanie žaloby z dôvodov uvedených v odpore proti platobnému rozkazu. Vyriešenie tejto základnej spornej otázky ako prvoradej spornosti medzi stranami sporu má význam z hľadiska vyhodnocovania ďalšej obrany žalovaného v konaní.

37. V civilnom sporovom konaní je potrebné rozlišovať procesnú legitímáciu a vecnú legitímáciu. Procesnou legitímáciou sa rozumie oprávnenie byť stranou v spore. Vecnou legitímáciou sa rozumie z hmotného práva vyplývajúci stav svedčiaci o tom, kto je nositeľom uplatneného práva alebo povinnosti v

konkrétnom prípade. Či je strana vecne legitimovaná, buď aktívne (na strane žalobcu) alebo pasívne (na strane žalovaného), ukáže sa v konečnom vecnom súdnom rozhodnutí. Nedostatok vecnej legitimácie znamená, že strana nebola nositeľom práva, o ktoré išlo v konkrétnom konaní.

38. Vzhľadom k tomu, že úverový vzťah vznikol medzi pôvodným veriteľom, ktorý bol bankou a žalovaným, súd sa v danej veci zaoberal otázkou, či pri postúpení pohľadávky banky na nového veriteľa, ktorý nie je bankou, bolo zachované ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení platnom a účinnom ku dňu postúpenia pohľadávky (ďalej len „zákon č. 483/2001 Z.z. o bankách“). Podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta; týmto nie sú dotknuté pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o spotrebiteľskom úvere podľa osobitného predpisu, ani pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o úveroch na bývanie podľa osobitného predpisu. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

39. Podľa § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka, veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému.

40. Podľa § 524 ods. 2 Občianskeho zákonníka, s postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

41. Podľa § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka, nemožno postúpiť pohľadávku, ak by postúpenie odporovalo dohode s dlžníkom.

42. Podľa § 526 ods. 1 Občianskeho zákonníka, postúpenie pohľadávky je povinný postupca bez zbytočného odkladu oznámiť dlžníkovi. Dokiaľ postúpenie pohľadávky nie je oznámené dlžníkovi alebo dokiaľ postupník postúpenie pohľadávky dlžníkovi nepreukáže, zbaví sa dlžník záväzku plnením postupcovi.

43. Podľa § 526 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak postúpenie pohľadávky oznámi dlžníkovi postupca, nie je dlžník oprávnený sa dožadovať preukázania zmluvy o postúpení.

44. Podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

45. Podľa § 565 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté, alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

46. Predpokladom postupiteľnosti pohľadávky podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách (ďalej len „zákon o bankách“) je splatnosť dlhu, omeškanie klienta trvajúce aspoň 90 dní a písomná výzva banky na splnenie povinností. Ak niektorý z týchto predpokladov nie je splnený, pohľadávka banky nie je postupiteľná. Ak napriek tomu k jej postúpeniu došlo, ide o právny úkon odporujúci zákonu, preto je neplatný (§ 39 Občianskeho zákonníka).

47. Súd skúmal aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu v prejednávacom spore a dospel k záveru, že žalobca nie je nositeľom nároku voči žalovanému, ktorý uplatnil žalobou. Žalobca v konaní tvrdil, že je nositeľom hmotnoprávneho nároku, o ktorý v konaní ide, čo preukazoval zmluvou o postúpení pohľadávok č. 0218/2020/CE zo dňa 24.03.2020 včítane prílohy k nej, Oznámením o postúpením pohľadávky zo dňa 31.03.2020 a podacím hárkom Slovenskej pošty č. EPH194421197 o odoslaní tohto oznámenia o postúpení pohľadávky žalovanému prostredníctvom pošty dňa 01.04.2020.

48. Postúpenie pohľadávky podľa § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka zakladá nový záväzok len medzi postupníkom a postupcom; obsahom nového záväzku je prechod pohľadávky z majetku postupcu do majetku postupníka; obsah pôvodného záväzku sa postúpením nemení a samotným uzavretím zmluvy o postúpení pohľadávky sa nemení ani postavenie dlžníka. Jeho postavenie sa mení až tým, že mu postúpenie postupca alebo postupník oznámi (§ 526 Občianskeho zákonníka). Nemení sa nič na jeho postavení dlžníka, teda na jeho povinnosti dlh splatiť. Postavenie dlžníka sa potom, ako mu niektorý z účastníkov zmluvy o postúpení pohľadávky postúpenie oznámi spôsobom predpokladaným v ustanovení § 526 Občianskeho zákonníka, mení len v tom, že namiesto pôvodnému veriteľovi musí dlh splniť postupníkovi. Pokiaľ mu postúpenie neoznámia, musí plniť pôvodnému veriteľovi a takýmto plnením sa zbaví záväzku (rozsudok Najvyššieho súdu SR Sp.zn. 1Obdo V/82/2005 zo dňa 28.11.2007).

49. Súdna prax dospela k záveru, že relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitímáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky. Súd z takéhoto oznámenia vychádza bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení. Dlžník sa v takomto prípade nemôže úspešne dovolať neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky alebo jej neexistencie. To by mohol len vtedy, ak by postúpenie pohľadávky preukazoval zmluvou o postúpení postupník (uznesenie Najvyššieho súdu SR Sp.zn. 4Obo/210/2001 zo dňa 11.06.2003 zverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R119/2003). Zo skutkových okolností vecí, v ktorej bolo vydané uvedené rozhodnutie R119/2003 vyplýva, že riadne doručenie oznámenia o postúpení pohľadávky zo strany postupcu dlžníkovi bolo v konaní nepochybne preukázané.

50. Neskoršia súdna prax sa čiastočne odklonila od uvedeného názoru v tom zmysle, že dlžník je oprávnený domáhať sa skúmania platnosti postúpenia, ak zmluva o postúpení pohľadávok bola uzavretá v rozpore so zákonom, kedy nie je rozhodujúce, či mu postúpenie oznámil postupca alebo preukázal postupník (rozsudok Najvyššieho súdu SR Sp.zn. 2Obdo/49/2008 zo dňa 14.05.2008, rozsudok Najvyššieho súdu SR Sp.zn. 1Cdo/76/2007 zo dňa 28.01.2009 uverejnený v zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R46/2009). Túto súdnu prax odobril aj Ústavný súd SR (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky Sp.zn. IV.ÚS/337/2012 zo dňa 03.07.2012).

51. Názor, že oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitímáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky, však zostal vo všeobecnosti nedotknutý (nálež Ústavného súdu SR Sp.zn. II.ÚS/409/2013 zo dňa 11.09.2014, ktorý odmietol názor súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu v incidenčnom konaní Sp.zn. 1Cbi/48/2009, resp. Sp.zn. 2CoKR/56/2010, že bolo nevyhnutnosťou a ich zákonnou povinnosťou z vlastnej iniciatívy skúmať platnosť zmlúv o postúpení pohľadávok, ktorými mal postupník uplatňované pohľadávky nadobudnúť, aj keď to dlžník nenamietal, pretože podľa ústavného súdu to nezodpovedá zákonnej úprave ani ustálenej súdnej praxi, keď podľa ustanovenia § 526 ods. 2 Občianskeho zákonníka platí, že oznámenie postúpenia doterajším veriteľom zbavuje dlžníka práva požadovať predloženie zmluvy o postúpení. Dlžník tak nemá právo ani zisťovať, či vôbec nejaká zmluva bola uzatvorená a nemôže namietat ani nedostatky jej platnosti, iba že by k postúpeniu pohľadávky došlo v rozpore so zákonom, inak je vo vzťahu dlžníkovi postúpenie založené len na oznámení veriteľa o tom, že došlo k postúpeniu, t.j. zmene veriteľa podľa § 526 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Podľa ústavného súdu je nerozhodné, či je toto oznámenie kryté aj kauzálnym vzťahom (titulom) medzi postupcom a postupníkom, teda zmluvou o postúpení pohľadávky, ktorej existencia je relevantná len vo vzťahu postupcu a postupníka, ktorí sa prípadne môžu navzájom voči sebe domáhať vydania bezdôvodného obohatenia. Na základe uvedeného ústavný súd zjednodušený záver súdu prvej inštancie i odvolacieho súdu, že skúmanie platnosti zmlúv o postúpení pohľadávok je akokeby automaticky a bez ďalšieho súčasťou kompetencie súdu v každom konaní, v ktorom sa daná pohľadávka uplatňuje, považoval na pozadí existujúcej zákonnej úpravy za arbitrárny a nezodpovedajúci požiadavkám práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

V zmysle vyššie uvedenu právnou skutočnosťou, na ktorú hmotné právo viaže zmenu osoby oprávnenej prijímať plnenie, je oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky. Dlžník v tomto prípade nie je oprávnený namietat' neexistenciu alebo neplatnosť samotnej zmluvy o postúpení pohľadávok, pretože ak podľa hmotného práva na určenie osoby oprávnenej prijať plnenie dlžníka postačuje oznámenie postupcu o postúpení pohľadávky dlžníkovi bez ohľadu na existenciu alebo platnosť zmluvy o postúpení pohľadávok, nemôže byť táto skutočnosť významná ani v súdnom konaní. Súd skúma predovšetkým čo je dané podľa hmotného práva a to sa nemení len preto, že dôjde k sporu (rozsudok Najvyššieho súdu ČR Sp.zn. 33Cdo/4148/2014 zo dňa 30.03.2015. Na prípadnú absolútnu neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávok pre rozpor so zákonom (napríklad § 525 ods. 1 a ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z.) je však súd povinný prihliadať z úradnej povinnosti, pretože absolútne neplatný právny úkon podľa hmotného práva nespôsobuje žiadne právne následky.

52. Vzhľadom na konkrétne skutkové okolnosti prejednávaneho sporu súd má za to, že napriek námietke žalobcu, súd bol oprávnený skúmať platnosť zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 24.03.2020, ktorou mal žalobca nadobudnúť spornú pohľadávku voči žalovanému, pretože na preukázanie svojej aktívnej vecnej legitímácie ju predložil samotný žalobca, navyše žalovaný v rámci obrany sám namietol neplatnosť tejto zmluvy o postúpení pohľadávky. Súdna prax pripustila možnosť skúmania platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky v prípade postúpenia pohľadávky v rozpore so zákonom (napríklad § 525 ods. 1 a ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z.). V prejednanom spore súd preto skúmal platnosť postúpenia spornej pohľadávky voči žalovanému, teda či postup banky, ktorá bola pôvodným veriteľom voči žalovanému ako dlžníkovi pred postúpením pohľadávky žalobcovi ako nebankovému subjektu bol v súlade s § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách.

53. Z vyššie už citovaného ustanovenia § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách (v znení účinnom v čase postúpenia pohľadávky) jednoznačne vyplýva, že právo banky na postúpenie pohľadávky voči dlžníkovi tretej osobe vznikne až po splnení zákonných podmienok, t.j. omeškanie dlžníka s plnením peňažného záväzku nepretržite dlhšie ako 90 dní napriek písomnej výzve na plnenie. Účelom uvedeného ustanovenia je ochrana klientov pred postúpením pohľadávky na subjekty, ktoré nepodliehajú dohľadu Národnej banky. Záonné predpoklady na vznik práva postúpiť pohľadávku musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. Postúpenie pohľadávky napriek nesplneniu zákonných podmienok predstavuje postup v rozpore so zákonom, ktorý má za následok absolútnu neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávok (vo vzťahu k tejto pohľadávke) podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Uvedené ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách predstavuje špeciálnu úpravu vo vzťahu k všeobecnej úprave postúpenia pohľadávky v Občianskom zákonníku. Preto predmetné ustanovenie nemá len charakter obrany a ochrany bankového tajomstva. Z vykonaného dokazovania nevyplýva a žalobca v konaní nepredložil žiaden dôkaz o tom, že by písomná výzva na plnenie žalovanému pred uzavretím zmluvy o postúpení pohľadávok bola žalovanému doručená. Žalobca v konaní dokonca nepredložil ani len dôkazy o tom, že by takáto výzva žalovanému bola doručovaná, či už poštou alebo iným spôsobom. Žalovaný v konaní popieral doručenie tejto výzvy. Žalobca tvrdil, že touto výzvou je výzva zo dňa 30.10.2019, ktorú na dôkaz predložil (č.l. 45 spisu), keď ju predložil k žalobe. Žiadny dôkaz, čo len o pokuse o doručovanie tejto výzvy žalovanému nepredložil. Na základe uvedeného potom súd mohol konštatovať len to, že pred postúpením pohľadávky žalobcovi nebolo preukázané naplnenie zákonnej podmienky postupu podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách vo vzťahu k pohľadávke, ktorá je predmetom súdneho konania. Preto zmluva o postúpení pohľadávky je v časti postúpenia spornej pohľadávky voči žalovanému na žalobcu neplatná pre rozpor so zákonom (§ 39 Občianskeho zákonníka), pretože bez preukázania doručovania písomnej výzvy na plnenie žalovanému pred uzavretím uvedenej zmluvy o postúpení pohľadávok nebolo v prejednanom spore preukázané splnenie zákonných podmienok na postúpenie pohľadávky voči žalovanému z uzavretej zmluvy na žalobcu ako tretiu osobu. Žalobca preto spornú pohľadávku od pôvodného veriteľa Slovenská sporiteľňa, a.s., zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 24.03.2020 platne nenadobudol. Preto súd žalobu žalobcu z dôvodu nedostatku jeho aktívnej vecnej legitímácie v dôsledku absolútnej neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 24.03.2020 vo vzťahu k spornej pohľadávke voči žalovanému zamietol. Napokon žalobca v konaní nepreukázal ani skutočnosť, že žalovanému doručil Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 02.12.2019, keď v tomto smere žalobca nepredložil žiaden dôkaz o tom, že by vôbec toto oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru žalovanému doručoval.

54. Z dôvodovej správy k zákonu o bankách vyplýva, že zákonodarca úpravou § 92 ods. 8 mal na mysli oprávnenie banky postúpiť časť peňažného záväzku, s ktorým je dlžník po stanovenú dobu napriek

písomnej výzve banky v omeškaní. Uvedené ustanovenie malo banku motivovať k tomu, aby podnikla určité kroky smerujúce k ukončeniu záväzkového vzťahu pri dlhodobom nesplácaní úveru dlžníkom a nemala by len počas celého trvania zmluvy každý mesiac pripisovať na účet dlžníka úroky, poplatky, úroky z omeškania a rôzne iné sankcie, aby sa dlh neustále zvyšoval. Takéto správanie banky nespĺňa požiadavku prístupu s odbornou starostlivosťou, ako to vyplýva zo zákona o ochrane spotrebiteľa.

55. Rozhodujúcou okolnosťou v prejednanom prípade je primárne zásadná skutočnosť (ktorú nemožno opomíňať), že sa jedná o spotrebiteľský spor (pohľadávka banky zo spotrebiteľského úveru). Zároveň ďalšími zo zákona o bankách vyplývajúcimi skutočnosťami (zákonnými podmienkami) platného postúpenia pohľadávky z úveru je preukázateľné zaslanie písomnej výzvy banky dlžníkovi (v omeškaní) a dlžníkovo následné nepretržité omeškanie dlhšie ako 90 dní. Toto sú zákonné špeciálne podmienky, ktoré musia byť splnené v prípade postúpenia čo i len časti pohľadávky banky na tretiu (nebankovú) osobu, nakoľko zákon o bankách je špeciálnym predpisom vo vzťahu k Občianskemu zákonníku. Tieto isté podmienky musia byť splnené aj pri prelomení bankového tajomstva, aby nedošlo k jeho porušeniu.

56. Ustanovenie § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka upravuje režim doručovania hmotnoprávných úkonov. V zmysle uvedeného ustanovenia prejav vôle pôsobí voči neprítomnej osobe od okamihu, keď jej dôjde. V danom prípade sa jedná o tzv. teóriu dôjdenia, a teda pri hmotnoprávných úkonoch sa nevyžaduje skutočné doručenie a prevzatie písomnosti zachytávajúcej právny úkon. Nie je nevyhnutné, aby sa adresát tak skutočne zoznámil s obsahom hmotnoprávneho úkonu, postačuje, že mal objektívnu možnosť spoznať jeho obsah (uznesenie NS SR z 28.01.2011 Sp.zn. 5Cdo/129/2010). Teória dôjdenia vychádza z toho, že z hľadiska pôsobenia (perfektnosti) prejavu vôle nie je dôležitá skutočná vedomosť adresáta právneho úkonu, pretože inak by adresát mohol účinkom prejavu vôle druhého účastníka zabrániť neprebratím písomnosti. Dôjdením do sféry vplyvu príjemcu sa rozumie napríklad vhadenie listu do schránky príjemcu alebo dôjdenie mailu na mailovú adresu príjemcu, ak príjemca dal v zmluve najavo, že písomnosti možno posilať aj elektronicky. Rozhodujúce je objektívne hľadisko, t.j. ak sa preukáže, že adresát mal reálnu možnosť oboznámiť sa s prejavom vôle, nastávajú právne účinky jednostranného právneho úkonu obsahujúceho takýto prejav bez ohľadu na to, či sa s ním adresát skutočne oboznámil. Pre čas dôjdenia prejavu vôle ďalej platí, že prejav vôle musí dôjsť adresátovi v čase, v ktorom sa podľa obvyklých okolností mohol z obsahom prejavu vôle oboznámiť. Záleží teda na tom, kedy adresát mal a mohol predpokladať prijatie prejavu. Dôjdením prejavu vôle do dispozičnej sféry adresáta sa završuje proces účinného doručenia právneho úkonu a od tohto momentu je právny úkon pre konajúci subjekt záväzný a nemožno ho jednostranne odvolať (rozsudok NS SR z 15.12.2020 Sp.zn. 5Cdo/36/2020, Zbierka stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR 1/2021). Uvedené súd dodáva len k námietke žalovaného, že žalobca nepreukázal doručenie výzvy banky podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách a oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru do jeho dispozičnej sféry. Nakoľko žalobca však v konaní nepreukázal, že by tieto listy teda výzva banky zo dňa 30.10.2019 a oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 02.12.2019 vôbec doručoval žalovanému, súd zaujal názor, že tým nedošlo k platnému postúpeniu pohľadávky voči žalovanému na základe predloženej zmluvy o postúpení pohľadávok, pretože nebolo preukázané naplnenie postupu banky podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách. Nič na tom nemení skutočnosť, že oznámenie o postúpení pohľadávky podľa § 526 zo dňa 31.03.2020 pokiaľ ide o jeho doručovanie do sféry žalovaného bolo preukázané žalobcom dodatočne predloženým podacím hárkom Slovenskej pošty č. EPH194421197 zo dňa 01.04.2020. Ako súd už dôvodí, napriek tomuto oznámeniu a jeho účinnosti voči žalovanému, žalovaný ako spotrebiteľ v konaní bol oprávnený namietat' platnosť postúpenia pohľadávky voči nemu zo strany banky žalobcovi ako nebankovému subjektu, a napokon samotnú platnosť tohto postúpenia bol oprávnený skúmať i súd v rámci predmetného súdneho konania, pretože zistenie absolútnej neplatnosti právneho úkonu, v danom prípade zmluvy o postúpení pohľadávky v časti postúpenia pohľadávky voči žalovanému je okolnosťou, na ktorú súd musí prihliadnuť z úradnej povinnosti (§ 39 Občianskeho zákonníka).

57. Nakoľko zmluva o postúpení pohľadávok je v časti postúpenia pohľadávky voči žalovanému neplatná, je i neúčinná z tohto dôvodu, preto nebolo v konaní dôvodné sa zaoberať ďalšou námietkou žalovaného, či táto zmluva o postúpení pohľadávok nadobudla účinnosť v zmysle dojednaní v čl. XIII. bodu 13.2. tejto zmluvy, kde si strany dojednali, že zmluva nadobúda účinnosť dňom pripísania odplaty na bankový účet postupcu.

58. Pokiaľ žalobca považoval ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách za dispozitívne s odkazom na bod 12.4 Obchodných podmienok, z ktorého vyplýva, že „klient súhlasí, že banka môže akékoľvek svoje

pohľadávky voči klientovi postúpiť“, pričom dispozitívnosť ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách odôvodnil v súvislosti s potrebou aplikácie ustanovenia § 89 ods. 1 zákona o bankách, ktoré v tretej vete upravuje, „banka alebo pobočka zahraničnej banky si so svojim klientom môžu zmluvne upraviť práva a povinnosti z obchodov odchyľne od zákona alebo osobitného predpisu, ak to zákon ani osobitný predpis výslovne nezakazuje alebo ak z povahy ich ustanovení nevyplýva, že sa od nich nemožno odchyliť; takáto zmluva musí mať formu a podobu vyžadovanú zákonom alebo dohodou účastníkov, pričom banka a pobočka zahraničnej banky zodpovedá za jej preukázateľné vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu najneskôr pri uzavretí obchodu a za jej uchovávanie a ochranu podľa § 42 ods. 1“, súd sa s týmto názorom žalobcu v predmetnom spore nestotožňuje.

59. V zmysle ustanovenia § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka platí, že „ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné...“. V konaní súd už dôvodí, že hoci predmetná zmluva o úvere bola typovo uzatvorená podľa § 497 Obchodného zákonníka, právne vzťahy z nej vyplývajúce, keďže zmluva bola uzatvorená medzi bankou a žalovaným ako spotrebiteľom sa spravujú príslušnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka, nakoľko nepochybne zmluva je spotrebiteľská, úver poskytnutý na základe nej je spotrebiteľským úverom, pričom normy Občianskeho zákonníka majú vždy výkladovú prednosť pred normami Obchodného zákonníka, tak ako to vyplýva z ustanovenia § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

60. V zmysle ustanovenia § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. Toto ustanovenie bolo zavedené do právneho poriadku od 01.04.2004 a bolo následne s účinnosťou od 13.06.2014 precizované tak, že spotrebiteľ sa nemôže vopred vzdať nielen práv, ktoré mu priznával Občiansky zákonník, ale ani osobitné predpisy, preto v účinnom znení znie, že zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa; spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon alebo osobitné predpisy na ochranu spotrebiteľa priznávajú, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.

61. V zmysle § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka, v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

62. Podľa § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka, nemožno postúpiť pohľadávku, ak by postúpenie odporovalo zákonu alebo dohode s dlžníkom.

63. V zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané, pričom ods. 4 excemplifikatívne vymenováva niektoré neprijateľné podmienky.

64. Pre jednotlivé právne vzťahy medzi bankou a spotrebiteľom nad rámec týchto základných ustanovení sú sprísnené podmienky postúpenia pohľadávky, keď uvedené vyplýva z § 17 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z.z..

65. Podľa § 17 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z.z., práva vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere neprechádzajú a veriteľ ich nemôže previesť na tretiu osobu; to neplatí, ak prechádza alebo sa postupuje pohľadávka so všetkými právami s ňou spojenými a prechádza alebo postupuje sa pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

66. V súdenom spore súd mal za to, že v danom prípade spotrebiteľskej zmluvy, ktorá bola uzatvorená medzi bankou a spotrebiteľom treba prijať jednoznačne záver, že banka v postavení dodávateľa sa nemôže odchyliť od ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách v neprospech spotrebiteľa, a to

skrze materiálneho korektívu ochrany práv spotrebiteľa vyjadreného v ustanovení § 54 Občianskeho zákonníka v spojení s ustanovením § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, nakoľko je zjavné, že takýmto odklonom (v neprospech spotrebiteľa) by bol porušený Občiansky zákonník a spotrebiteľ by si objektívne zhoršil svoje zmluvné postavenie. Nakoľko by sa jednalo o právny úkon, ktorý je v rozpore so zákonom, v zmysle ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka takéto dojednanie treba vyhodnotiť za absolútne neplatné pre rozpor so zákonom.

67. Teda pokiaľ sa v súdnej veci žalobca odvolával na ustanovenie § 89 ods. 1 zákona o bankách umožňujúce mu resp. jeho právnenému predchodcovi dohodnúť sa so žalovaným pokiaľ ide o otázku postúpenia pohľadávky odchyľne od zákona o bankách, keď žalobca poukazoval na takéto dojednanie v bode 12.4 všeobecných obchodných podmienok, podľa ktorého „klient súhlasí, že banka môže akékoľvek svoje pohľadávky voči klientovi postúpiť“, a keď v spornej zmluve o úvere strany uviedli, že ich právne vzťahy výslovne neupravené v úverovej zmluve sa budú okrem iného riadiť aj Všeobecnými obchodnými podmienkami s tým, že banka odovzdáva dlžníkovi súčasti zmluvy elektronicky prostredníctvom elektronickej služby internetbanking alebo na elektronickú adresu dlžníka evidovanú bankou a s tým, že banka na požiadanie poskytuje dlžníkovi súčasti zmluvy v listinnej podobe, keď uvedené vyplýva z čl. III. bod 3. úverovej zmluvy s týmto názorom sa súd nestotožňuje. K tejto argumentácii súd dodáva, že medzi stranami nebolo sporné, že predmetná zmluva o úvere predstavuje spotrebiteľskú zmluvu a žalovaný má postavenie spotrebiteľa. Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, v znení neskorších predpisov je v prípade spotrebiteľského sporu ustanovením upravujúcim právny vzťah, ktorého účastníkom je spotrebiteľ (postúpenie pohľadávky zo spotrebiteľskej zmluvy). Dojednanie v bode 12.4 všeobecných obchodných podmienok je preto nutné považovať za absolútne neplatné (§ 52 ods. 2 druhá veta Občianskeho zákonníka), pretože ide o odlišné dojednanie, ktorého obsahom je obchádzanie ustanovenia § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách. V zmysle § 52 ods. 2 prvá veta Občianskeho zákonníka je nevyhnutá aplikácia uvedeného ustanovenia, pretože je to jednoznačne na prospech žalovaného ako zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Argumentácia žalobcu, že mohol so žalovaným jeho právny predchodca dojednať postúpenie pohľadávky odlišne od ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách preto podľa názoru súdu nie je správna. Takáto dohoda podľa § 89 ods. 1 zákona o bankách nie je v spotrebiteľskej veci prípustná (napr. rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici Sp.zn. 17Co/228/2017-263 zo dňa 27.02.2018). Navyše vzhľadom na obranu žalovaného v konaní ako spotrebiteľa, žalobca v konaní nepreukázal žiadnym dôkazom naplnenie čl. III. bodu 3. úverovej zmluvy, keďže žalovaný ako spotrebiteľ namietal, že by mu boli doručené, alebo že by bol oboznámený so Všeobecnými obchodnými podmienkami banky. Žalobca nepredložil žiadne dôkazy o tom, že jeho právny predchodca odovzdal žalovanému ako dlžníkovi súčasti zmluvy, teda aj Všeobecné obchodné podmienky elektronicky prostredníctvom elektronickej služby internetbanking alebo na elektronickú adresu dlžníka evidovanú bankou. Tiež nepredložil dôkazy, že by jeho právny predchodca teda banka poskytla žalovanému ako dlžníkovi súčasti zmluvy v listinnej podobe. Dôkazné bremeno v tomto smere zaťažovalo žalobcu preukázať, že žalovaný bol s Všeobecnými obchodnými podmienkami banky riadne oboznámený, v tomto ohľade neuniesol dôkazné bremeno. Pokiaľ žalobca v konaní poukazoval na súdne rozhodnutia iných súdov ohľadne výkladu ustanovenia § 89 ods. 1 zákona o bankách, súd k tomuto dodáva, že súdna prax vo výklade tohto ustanovenia nie je jednotná. Vzhľadom na postavenie žalovaného ako spotrebiteľa a jeho ochrany danej zákonom o bankách, konkrétne aj ustanovením § 92 ods. 8 zákona o bankách súd mal však za to, že ustanovenie § 89 ods. 1 zákona o bankách v spojení s § 92 ods. 8 zákona o bankách je potrebné vyložiť v prospech žalovaného, ktorý je spotrebiteľom, a ktorý pri vyjednávaní zmluvného úverového vzťahu s bankou je nepochybne slabšou stranou. Navyše z bodu 12.4 všeobecných obchodných podmienok vyplýva, že banka môže akékoľvek svoje pohľadávky voči klientovi postúpiť, teda aj nie splatné, keď takéto dojednanie opätovne bolo dohodnuté v neprospech žalovaného ako spotrebiteľa, jednoznačne zvyhodňuje veriteľa, oproti tomuto oprávneniu banky nekorešponduje žiadne oprávnenie žalovaného ako spotrebiteľa voči banke, keď i z tohto pohľadu je potom takéto dojednanie neplatné podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

68. Na základe vyššie uvedených skutkových a právnych dôvodov potom súd žalobu žalobcu voči žalovanému v celom rozsahu zamietol.

69. Nakoľko súd žalobu žalobcu zamietol v celom rozsahu z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v konaní, keď žalobca nepreukázal, že je nositeľom hmotnoprávneho nároku, o ktorý v konaní ide, súd sa v konaní ďalej nezaoberal ďalšími námietkami žalovaného vznesenými v rámci jeho obrany.

70. Pokiaľ však žalovaný namietal z procesného hľadiska, že žalobca doplnujúcimi vyjadreniami a doplnením rozhodujúcich skutočností, ktoré neboli obsahom žaloby procesne mení žalobu, súd nebol tohto názoru, doplnenie skutkových tvrdení umožňuje ustanovenie § 150 ods. 1 a ods. 2 CSP, dokonca súd môže na zistenie podstatných a rozhodujúcich skutočností strany požiadať o ďalšie skutkové tvrdenia v zmysle § 150 ods. 2 CSP, keď uvedené ustanovenie platí i v spotrebiteľskom spore. Teda pokiaľ žalobca vo vyjadreniach v rámci sudcovskej koncentrácie konania dopĺňal skutkové tvrdenia, tieto nevybočovali z rámca predmetu sporu, a preto súd doplnenie skutkových tvrdení žalobcu nepovažoval za zmenu žaloby, a preto ani nerozhodoval o doplnení týchto skutkových tvrdení ako o procesnom návrhu na zmenu žaloby.

71. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci v spojení s § 262 ods. 1 CSP, podľa ktorého o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Nakoľko žalovaný bol v konaní v plnom rozsahu úspešný, priznal mu súd proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu t.j. v rozsahu 100 %.

72. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Banskej Bystrici, a to písomne v potrebnom počte vyhotovení (§ 355 ods. 1, § 362 ods. 1 CSP).

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 127 CSP) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 363, § 364 CSP).

Podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva. Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil (§ 125 CSP).

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP).

Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné (§ 358 CSP).

Pokiaľ zákon pre podanie určitého druhu nevyžaduje ďalšie náležitosti, musí byť z podania zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť vyhotovené v písomnej forme, podpísané a v prípade doručenia podania do prebiehajúceho konania s uvedením spisovej značky (§ 127 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 CSP).

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods. 2 CSP).

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 CSP).

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak
a/ sa týkajú procesných podmienok,
b/ sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
c/ má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
d/ ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 CSP).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (Zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti - Exekučný poriadok a o zmene a doplnení ďalších zákonov, v znení neskorších predpisov).